

העולם הזה

**אנתוני
אידן:
האיש
הרוצה
בחיסול
ישראל**

*

**משתמטי
קרן-המגן
רשימה
שלישית**

מס' 945 24.11.1955
מ' כסלו תשמ"ז
האחר: 350 פר'

**בלי מורא -
בלי
משוא פנים**

ומה הכליאה ?

יס"סוף. הוא עשוי לתת לנו שוב חמש שנים יקרות של פנאי, עד שהצד השני ייערך מחדש לקרב נוסף. אולם אם שוב לא ידעו המדינאים לנצל שנים יקרות אלה, שיוגשו להם על מגש הכסף של החיילים, יהיה גם הסיכוי השני חסרת-תועלת.

ההזדמנות הגדולה האחרונה לחסל את ההתנגשות בין שני העמים השמיים היתה מייד אחרי הסיכוי הראשון. אז היינו חזקים, קולנו נשמע בכבוד. אז היה הזמן לרכוש לבבות על ידי גיטסה דרמטית של רוח-לב, למוטט את המשטרים הערביים הריאקציוניים שנתערערו בימי הקרב, להטביע חותם פוליטי חדש על המרחב כולו. הזדמנות זו הוחמזה, כי איש לא הרגיש בה.

ההזדמנות הגדולה הבאה תבוא מיר אחרי הסיכוי השני. אם יצליח סיכוי צבאי זה (ואין אפשרות אחרת, מלבד ההשמדה) שוב יישמע קולנו במרחב. שוב יתערערו עד היסוד המשטר ריב הערביים הקיימים. זה יהיה הרגע להשמיט מלה חדשה שתהדרה בלבבות. זה יהיה הרגע שתרון חדש שיינשא על כנפי הדמיון.

איך יאמרו החיילים: זה לא נוגע לנו. תחילה נילחם וננצח, אחר כך ישרו להם הפוליטיקאים את הראש מה לעשות. כי הקו החדש חייב לבוא לידי גילוי בעצם מהלכת המלחמה.

קלאוזוויץ אמר: המלחמה היא המשך המדיניות באמצעים אחרים. הוא רצה לאמר: אין למלחמה הגיון משלה, היא כפופה משועבדת להגיון הפוליטי. מלחמה שאינה משרתת מטרה פוליטית, שאינה באה להכשיר את הקרקע לתוכנית פוליטית, הרי אינה מלחמה כלל, אלא שפיכת דמים מטורפת.

מטרת המלחמה שלנו אינה יכולה להיות לשעבר ולשכור את העולם הערבי, על עשרות מיליוני תושביו מקוזבדאנקה עד מוסול. כי הדבר אינו בתחום כוחותינו. היא אינה יכולה להיות. להקים גיטו ישראלי מנותק ובטוח בלב המדבר. זה חזונו, כי גיטו כזה אינו בר-קיימא. המטרה היחידה המתקבלת על הדעת לאורך ימים היא הקמת מדינה מרחבת שתאפשר חיים בציון. משטרים ערביים שאפשר להיות איתם.

על כן חייב הדבר להיות ברור מן הרגע בו יירה הכדור הראשון: זוהי מלחמה נגד המשטרים הערביים הקיימים, אך לא מלחמה נגד העם הערבי.

ייתכן מאד כי תוך מהלך הקרבות יצורפו 200 אלף ערבים נוספים לתחום השלטון של מדינת ישראל. הצורה בה ייעשה הדבר עלולה להטביע את חותמה על כל אחר-הקרבות, כשם שדיריגאטין וכל הכורח בה הטביעו את חותמם על כל אשר קרה מאז תש"ח.

איש לא יקנא בתפקידו של המצביא, החייב להחליט החלטות גורליות בערפל אי-הוודאות של המלחמה, לשמור אחריות הפצועים וכבי-ה-אמהות. ישנו פיתוי מתמיד במצב כזה להתרחק אך ורק על הפעולה שתפתח מחר בבוקר עם שחר, והשד יקח את השאר.

אולם זהו פיתוי מסוכן מאד, כי השד מחכה.

רסיכוי הבא יתגלה תחת הדגל השחור של הכוונה. הקריאה שתרחף מעל לגלי ההסתערות של חיל-הרגלים תהיה שוב: "אין ברירה!"

אין ספקה המעידה יותר על פשיטת-הרגל ה-מוחלטת של המנהיגים הפוליטיים, כי תפקידם לדאוג שתהיה ברירה. שתהיה אפשרות לבחור בין אפשרויות רבות, תחת לאדק את העם לדי-חום כשגבו אז הקיר. זו מאכנתם. זה מקצועם.

האסון הגדול של הציונות היה תמיד בכך שאיש לא חשב מה יקרה בעוד עשרים שנה, בעוד חששים שנה. המנהיגים התגלגלו ממשבר למשבר, ומעולם לא היתה ברירה אלא לסמוך על האיש הקטן, בעמדה הקטנה המקרב את חייו.

המטרה העיקרית של הקהבות צריכה להיות ששוב לא יחזור מצב של "אין ברירה", שאנו ובנינו נהיה אדונים לגורלנו. תחת להיות כדור-מישק ביד כוחות זרים. על כן יש לשנות בדף חדש, לעשות התחלה חדשה, במקום להתקדם מקרב אל קרב במבוי הסתום הישן.

ייתכן שהדבר מחייב קודם כל שינוי אנושי בצמרת. אולי הגיעה השעה לשלוח לפנמיה כמה זקנים וקשישים, ולמסור את מכשירי השמיעה והכיצוץ ביד אנשים בעלי מוח רענן, כוח דמיון ומעט מנוף. היכולים לנוע מבני שכדורי-הכרז של המשיח שנות נאומים ומצעים יהיו קשו-רים לרגליהם כשרשראות.

צה"ל לבדו הוליד מתוכו שורה ארוכה של מנהיגים צעירי-רים, אנשים כמו יגאל ידין, יגאל אלון, משה דיין, שמעון אבידן. כוחות חדשים צמחו בכל שאר מערכות החיים הלא-מייים. דומה שהגיעה שעתם לומר לאנשים העייפים במשרדי הממשלה את המלים שהטיח קרומבל בפני הפרלמנט הארוך:

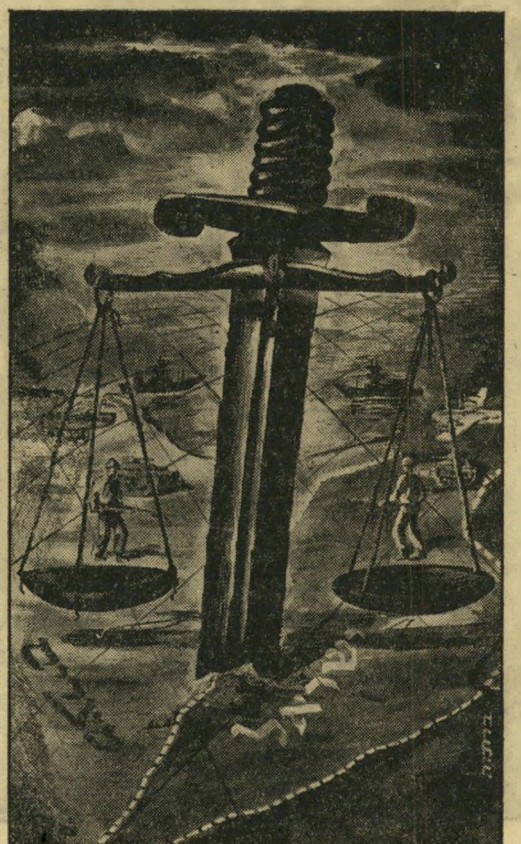
ישבתם כשאן זמן רב מבני דהביא טובה לאיש. לכו לכם, אני אומר, והניחו לנו בשם אלוהים, לכו!"

כמה בשעת המאבק, כתוצאה מיחסי הכוחות בשדה-הקרב וכלחץ המעצמות בחדרים האחוריים של הדיפלומטיה.

בשבילנו, שגדלנו בארץ הבלתי-מחולקת, ששכס וחברון ויריחו היו בשר מבשרנו, היתה חלוקה זו טרגדיה אישית. אולם החלוקה יכולה להועיל. היא נתנה לעם הלוחם מסגרת ממלכתית, ממשלה מוכרת. צבא רשמי. היא יכלה להיות קרש-קפיצה חדש לזינוק אל תוך המציאות המרחבת כדי לשנותה, כדי לחסל את ההתנגשות בין שני העמים בדרכים מהפכניות.

הטרגדיה האמיתית של החלוקה היתה שמנהיגי ישראל, עייפים אחרי מאבק של דור, חשבו שזו התחנה הסופית, סוף הדרך, מקום מרגוע ונופש. היה נדמה להם כי חזון הדורות

אל הנשק ? (5)

נתגשם, וכי די להקיף את המדינה בחוגה גבוהה, להדביק עליה שלטים "הכניסה אסורה!" וללכת לישון.

אזנים החזקה לא שניתנה מאומה. היא לא שמח קץ למלחמה בין שני העמים. היא רק נת-נה לה חזיתות חדשות ומסגרות חדשות. היא העתיקה אותה מרחובות ירושלים ומגבול תל-אביב לחזיתות רפיה ומבוכאות הכשן. ומאחר שמנהיגי ישראל לא הבינו זאת בעוד מועד, עברו שש וחצי שנים יקרות שאין להן תחליף.

שגיאותיהם של רופאים נקברות בבית-הקברות. שגיאותיהם של מדינאים מובאות לשדה-הקרב. שש וחצי השנים האחרונות הפכו את חידוש הקרבות בלתי-ימנע.

דומה שבימים אלה מכבסם של החיילים חד ומרחיק-ראות יותר ממשל הפוליטיקאים. הם מבינים כי מאחר שחידוש הקרבות בלתי-ימנע, תפקידם לדאוג שהקרבות ייערכו בחזית הנכונה. במוקד הנכון, במקום הנכון. כדי להשיג את המטרה הצבאית הנכונה. ומטרה צבאית זו היא: חיפוש בעוד מועד של הצבא הקרבי של המדינה היריבה החזקה ביותר, מצרים.

אולם לא די בזה. אם זאת תהיה דאגתנו היחידה, הרי הסיר בוב השני לא יכשיר את הקרקע אלא לסיכוי השלישי. הוא עשוי להביא אותנו אל גדת התעלה ואל המים הפתוחים של

המלחמה מסתכלת בפנינו. היא מציבה אלינו מעבר לכוחות העתונים. היא עלולה להעיר אותנו בכל רגע. שום דבר מיוחד לא יקרה, שום חצוצרות לא יריעו. פה ושם יצלצלו הפעמונים בדירותיהם של גברים צעירים. פה ושם יחולקו רובים ומקלעים ונעליים מסומרות. פה ושם יטרטרו בלילה מנועים של מטוסים ושריונים. ואז, בבוקר, יפתחו אבות ואמהות את עתוניהם ויקראו כי ישנה מלחמה, ומתוך מכשירי הרדיו יבקעו שירי-הלכת וקולו של קריין נרגש מאד.

מוטב להתרגל למחשבה הזאת. זה יכול להיות מחר בבוקר. זה יכול להיות בעוד חודש. וזה יכול להיות בעוד חצי שנה. המלחמה מסתכלת בנו, ועיניה אדומות ורו-הטות.

לחבריה הצעירים, בני שנתון 1935, פני המלחמה הן פנים חדשות. הם רואים אותן ללא מורא. יש נדמה שהם כמעט שמחים. אחרי שש השנים של מחנק באווירה של גיטו, שש שנים של חיים ללא מטרה, ללא תכלית נראית-לעין, יש לגר ביהם קסם מסויים גם באימת המלחמה: תוכן ברור לחיים, תפקיד מוגדר שאפשר להתמודד אתו. מנהיגי ישראל לא ידעו להפיק בנוצר הזה רוח של הרפתקה ותודות-יצירה בימי שלום. המלחמה נראית לו כמעט כישועה.

ואילו לחברים החתיקים, בני שנתון 1925, אין פני המל-חמה הזאת חדשות כלל וכלל. הם מכירים כל קמט, כל חריק, כל שוחה בפנים אלה. שום חדש אין בהן.

אין זאת מלחמה חדשה. אין זאת אפילו מהדורה חדשה של מלחמת תש"ח. זוהי מלחמת תש"ח עצמה. שהרי מלחמה זו לא נסתיימה מעולם. אין מ-סיימים מלחמות על-ידי משיכה של קודמם על גבי גליון של נייר. מלחמה מסתיימת רק באחת משתי דרכים: כאשר מחסר אחד הצדדים את כוח-ההתנגדות של הצד השני ברוע מזוויגת, או כאשר נמצא פתרון מוסכם לבעייה היסודית שהולידה את ההתנגשות.

בשנת תש"ט לא קרה לא זה ולא זה. הכרעה צבאית כללית לא היתה אפשרית. הכרעה צבאית חלקית נמנעה באברעגילה בגלל ביקורו של הוד מעלתו, שגריר ממשלת ארצות-הברית של-אמריקה, אצל מר דויד בן-גוריון, בטבריה. ואשר לפתרון הבעייה שהולידה את המלחמה — הרי איש אף לא חלם על כך.

מאז ישנה המלחמה בביתנו, כנמר טורפני שנדרם על הס-מה. היה נדמה שאילפנו אותו כתחול-בית. אולם כל כמה חד-שים דרכנו בשגגה על זנבו. אז התנצלנו. אמרנו "סליחה!" ומילמנו שהיה זה "משבר".

אולם מי ששוכב לישון ליד נמר, אל לו להתפלא כשהוא מתעורר לפתע בלילה ומגלה שהנמר החל טורף את רגלו.

רא. אין זאת מלחמה חדשה כלל וכלל. היא לא התחילה בחאן-יוניס, או בעזה, או בקיבא. היא לא התחילה אפילו בשנת תש"ח. היא כבר היתה קיימת כאשר גולדו רוב הקור-אים של רשימת זו וכותבה.

מלחמה זו התחילה כאשר דרכה קבוצת העו-לים הראשונה על ארמת ארץ-ישראל. עודים אלה היו ראש-הגשר של תנועה לאומית חדשה, אחת התנועות הלאומיות האחרונות של איר-פת. הם רצו להתנחל על האדמה, להקים לעצמם בית לאומי ריבוני, כפי שעשו לפנייה עמי-אי-רופה כמושך מאה השנים האחרונות.

אולם ארץ-ישראל לא היתה ריקה מאדם. היא היתה מיר-שבת, והיא היתה חלק בלתי-נפרד ממרחב גדול שדיבר כולו בשפה אחת ושדמותו הרוחנית עוצבה כולה על-ידי מסורת תר-בותית אחידה. מרחב זה הוליד תנועה לאומית משלו. היא לא צמחה באירופה, אלא באסיה — אחות-תאומה לתנועות-השיח-רור של הודו וסין ואינדונזיה ובורמה.

שתי תנועות לאומיות אלה — שתיהן מוצדקות ושתייהן טב-עיות — התנגשו בדעות-אדמה קטנה וצהה זו, שהיא כל כך חשובה מפני שהיא מחלקת לשניים את המרחב הערבי. אולי היה מדינאי גאוני מסוגל למנוע התנגשות זו עוד ברא-שית הדרך, לשלב את המטרות היפות והמוצדקות של שתיהן ליחידה גדולה אחת. אולם לצורך זה היתה דרושה אישיות בעלת שיעור-קומה, ואנשים כאלה נדירים מאד בהיסטוריה של כל העמים.

משך שני דורות אגרו שני הצדדים כוח ל-התנגשות הגדולה והמכרעת. היא באה ברעם התותחים של תש"ח. אולם היא לא הכריעה.

ברעם התותחים נולדה החלוקה. היא לא הוכתבה על-ידי ארגון האומות-המאוחדות. שום דבר לא היה פחות חשוב לגורל הארץ מאשר החלטת האו"ם. החלוקה

העם

העורבים

ריח סמיך של מלחמה עלה השבוע מעל למרחב. כמו תמיד משך הוא את העורבים, שבאו לאזור זה בלהקות גדולות והולכות, שימשו מודד להחרפת הריח. היו אלה עתור נאי-מלחמה, קריימבט וקרילב, שהסבירו לכל מי שרצה לשמוע כי אין הם מצדדים ב"שום צד, ושהם מקווים שהעניין יתחיל בקרוב.

הסיכוב השני, אם יפרוץ, עלול לקבוע את גורל ישראל לחיים או למות. אולם לגבי העורבים לא יהיה אלא עוד מלחמה אחת קטנה, חומר למאמרים, כתבות מצולמות ומבחרנישק.

מדיניות

הגינטלמן המושלם

(ראה שער)

הגרמנים קראו לו, בזלזול: "הלורד ארוך הריסים".

מוסוליני אמר עליו כי הוא "האידיוט ה"מגונדר ביותר באירופה".

צ'רצ'יל תיאר אותו כ"דמות הצעירה ה"חזקה היחידה העומדת מול הנחשול ה"עכור של השאננות והכניעה". אולם אחרי אחד מנאומיו נאחז: "ריבוננו של עולם, הוא השתמש בכל מימרות-השיגרה של הלשון האנגלית מלבד "הגבריים מתבקשים לכפתר את מכנסיהם לפני צאתם מבית-השימוש".

השבוע נאלצו גם אורחי ישראל להחליט מה דעתם על סר אנתוני אידן, לא היתה זאת דעה טובה ביותר.

אציל בן 57. להתעניינות פתאומית זו באציל הבריטי בן ה-57, צאצאה של משפחה ג'רמנית עתיקה שזכתה לתואר האצולה לפני 300 שנה, גרמה הודעה של ראש ממשלת הוד מלכותה הבריטית בפרלמנט. אמר סר אנתוני, בקולו המהונן הנעים:

"המצב כיום הוא כי הערבים, מצד אחד, מסתמכים על החלטת א"ס משנת 1947 ושאר ההחלטות. על זה הם עומדים. הם ואומרים שהם מוכנים לפתוח בדיונים עם ישראל על בסיס זה. ואילו הישראלים, מצידם, הם מצאו את עצמם עומדים על הסכמי שב"ר תת-הנשק המאוחרים יותר, משנת 1949, ועל השטחים שכבשו.

ובכן, בין שתי עמדות אלה יש פער רחב. אולם האם הוא כה רחב שאי-אפשר לגשר עליו בדרך המשא-ומתן?.. האמת הערומה היא שאם אומות אלה רוצות לרכוש שלום... הן חייבות להתפשר בין שתי עמדות אלה."

יד מצרית אל אילת. בעוד ראש ממשלת ישראל רעם בכנסת נגד הצעה זו ל"ערוך חלוקה שנייה בארץ-ישראל, הגיעו ל"ישראל ידיעות סוריות שהבהירו את הרקע. נתברר שלא היתה זאת המצאה ספונטאנית של סר אנתוני שוחר-השלום, אלא ראשיתו של מסע בריטי מחושב היטב לכבוש מחדש את עמדות-ההשפעה במרחב. אמר סר אנג'ל, שהצטיין בשעתו בלימוד השפה הערבית והפרסית במיכללת אוכספורד: "יש לנו מסורת ארוכה של ידידות עם המזרח התיכון..."

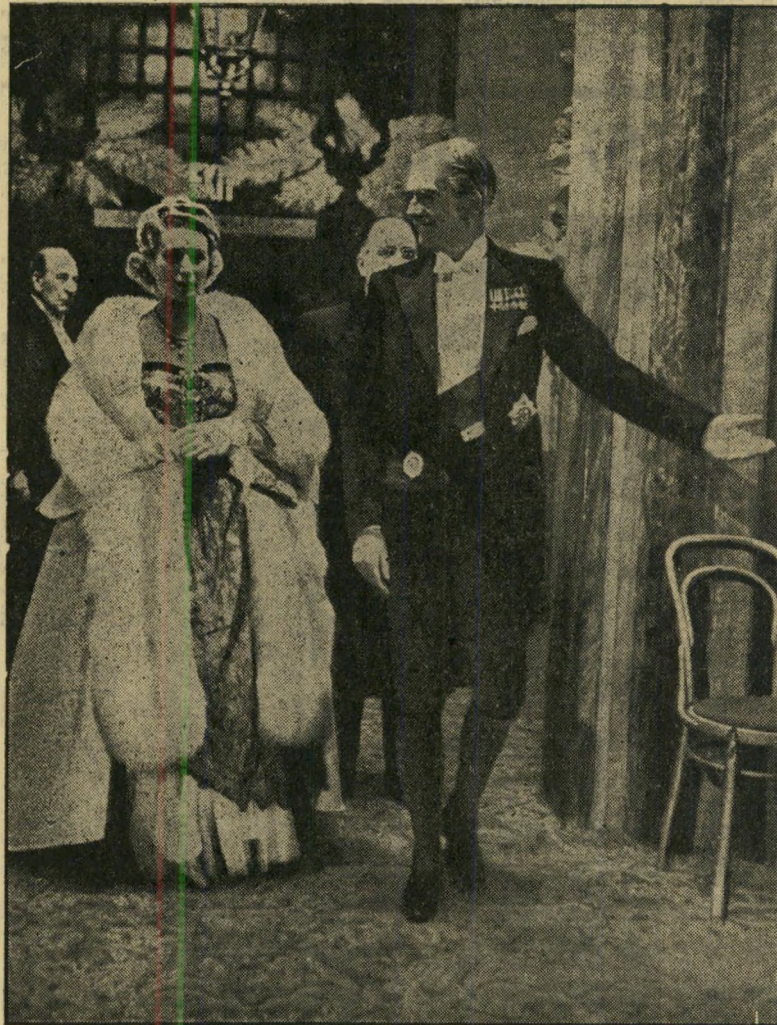
כבר לפני שלושה שבועות רמו שר-החוץ העיראקי לעתונאי היהודי הראשון שמצא ש"היה במקרה נציג העולם הזה בא"ס" (העולם הזה 943) ציראק רוצה להתפשר עם ישראל על בסיס של פירוש גמיש להחלטות א"ס. השבוע מסרו מודיעים בריטיים אחרים כי גמאל עבד אל-נאצר שואף לשלום, מעמיד שלושה תנאים:

- הוצאת הנגב הדרומי והעיר אילת מ"שטח ישראל" (ממילא לא ניתן לכם לפתח את אילת!)
- כדי ליצור קשר יבשתי ישיר בין הארצות הערביות באפריקה ובאסיה.
- החזרת חלק מפליטי פלשטין לישראל.
- בינאום ירושלים.

גרמו כי על הדרישה השלישית היה מוכן לוותר, אם ימולאו שתי האחרות.

למעשה לא היה כל קשר בין החלטות א"ס ובין ביתור הנגב. החלטות א"ס מס' ר' למדינה הערבית (שלא קמה) את רמלה, לוד, יפו והגליל המערבי. אולם דווקא את הנגב הדרומי ואילת מסרו לשטח המדינה היהודית. אולם עצם ההסתמכות על החלטה זו היה רק טכסיס שקוף. מטרת היוזמה ה"בריטית" היתה לחבר את מצרים עם ירדן, בלי כל קשר עם כל החלטה בינלאומית שהיא.

הסרן הצייט סמל. הצעת אידן לא היתה מעוררת זעזוע עמוק כזה בישראל לו האמין מיישבו שאמנם הן עשויות להוביל לשלום. אולם אמנם כואת לא היתה קיימת. אנתוני אידן, סרן במלחמת-העולם הראשונה שזכה לעיטור גבוה בעד מעשה-גבורה (הצלת סמל פצוץ תחת מסר הכדורים הגרמניים), ששכל שני אחים במלחמה הראשונה ואת בנו ב"מלחמה השנייה, בודאי אוהב שלום. אולם אם אמנם האמין אידן כי הצעתו מובילה ל"שלום, הרי שהיה נאיבי יותר מכפי שאפשר

סר אנתוני באופירה

"מה נעשה אם ידרשו יהודי העולם..."

גרניקה בישראל. אות הזמן נתגלה, השבוע, בכמה מלים שהופיעו כהערת-שוליים בשבועון האמריקאי טיימ, הקרוב לחוגי ה"שלטון בחשיגטון. קבע העיתון: אחת התור צאות המעניינות של אספקת מטוסי-סילון אמריקאיים לישראל תהיה מבחן קרבי רציני ראשון של הדגמים החדשים. אם ישתמש צה"ל במטוסים אמריקאיים, בעוד שהצבא המצרי ישתמש בהיגים סובייטיים, אפשר יהיה להסיק מסקנות חשובות לגבי יעילות כליהנשק.

בשנת 1936 שימשה ספרד המעונה שדה מבחן לבדיקת כליהנשק החדשים, שנועדו לשחק תפקיד מכריע במלחמת-העולם השנייה. תוצאת מבחן זה הונצחו בתמונת-הזוהרה של פאבלו פיקאסו, "גרניקה".

השנה, ייתכן מאד שאחד הנימוקים שישכ נעו את המטה האמריקאי יהיה התקפה ל"ערוך מבחן דומה בישראל.

● על שם העיירה הספרדית, שהושמדה כלייל בהתקפת מטוסים נאציים בשירות ה"גנרל פראנקו.

● בלוויית רעיית שר-החוץ של פורטוגל, מדם פאולו קונה, בהצגת האופרה הכלה ה"מכירה למסמטה. סר אנתוני לובש את מדי החצר הבריטי ואת מיסדר הבריטי.

אל תכין לך שום תכניות נוקשות לחצי השנה הקרוב. המצב המדיני והבטחוני של המדינה עומד להשתנות לרעה בצורה כזאת שתשפיע במישורין על מהלך חייד הפרטיים. היכון באופן נפשי ומעשי לשינויים פתאומיים. אם יש לך עניינים פרטיים או משפחתיים חשובים הסגונים סידור, החש את הסיפול.

היה מוכן למלווה-חובה חדש. השתמטו עשירי ישראל מקרן המגן הפכה את המלווה לבלתי-נמנע, והממשלה תכריש עליו בימים הקרובים, תוסיף תעודות-חסכון לניירות-הערך הנמצאים בידי הציבור.

התנגשות קטנה ראשונה תחול בממשלה עקב דבריו החריפים של ב"י. בראיון מיוחד שנתן השבוע לסופר העיתון "אוכמבר", דברים אלה היו כלולים בסיסו: תשובתו של ב"י. ג"י. לחבר-הכנסת ברוך אזניה, בה הגיב ראש-הממשלה על ד"ר אנתוני אידן, אולם הם נפטלו בצנזורה המוקדמת של הממשלה שדנה על תצויה בשיבה מיוחדת. ב"י נתן את הראיון לעיתונאי הבריטי כדי לתת לדבריו פרסום עולמי על אף התנגדות חבריו.

שינויים מרחיקי-לכת יחו-לו בשנה הקרובה בנציגויות ישראל בבירות המערב. הרבן הראשון יהיה אבא אבן, שיוחלף על-ידי ח"כ מפא"י כובש בורמה, זידי הכהן.

אבן, שדווקא השבוע זכה שוב לים של שבחים בעתונות האמריקאית, עורר ב"זמן האחרון מורת-רוח רבה בחוגי ה"ממשלה, הסבורים שהוא קרוב מדי ל"דעת האמריקאים, עד כדי כך שאי-שיות ממשלתית אחת אמרה ש"הוא סגור אמריקה בישראל יותר מאשר להיפך". בלונדון יפנה אליהו אילת את מקומו לח"כ אחדות-העבודה האמביציוזי, יצחק בן-אהרון.

שורה של ג'ובים בשירות-החוץ של המדינה מחכה לנא-מני מפלגות הקואליציה. לפי תוכנית שנוכחה על-ידי ב"י. ג"י. עצמה, יתמנו בנציגויות הישראליות בבירות ה"עולם נספחים תרבותיים, שתפקידם יהיה להנחיל את ידיעת התנ"ך והשפה העברית ליהודי הפזורה. המקומות יחולקו, כמובן, לפי המפתח המפלגתי.

אל תקווה (או תחששו) כי-כ הפועל-המזרחי, יצחק רפ-אל, יתמנה כחת-שר החינוך. החלטת סיעתו בבידון עלולה להשתנות, מאחר שדעתו של שר-החינוך, זלמן ארג, אינה נוחה מן המועמד. בהתאם להסכם הקואליציוני, יש לשר-החינוך זכות-ויסו על בחירת המועמד של הדתיים.

למחלקת העניינה של ה-סוכנות היהודית, העשירה בשע-רויות, תתווסף שערויה נ-ספת. הפעם יהיה זה ריב בעל הדיס קולוניים, שיתנהל בין ראש המחלקה, ש. ז. שרגא, ובין חברו למפלגה דוד נוימן, מנהל המחלקה במרסיי, נוימן מא"שים את שרגא בדחיקת רגליו ממשרתו לטובת גיסו של שרגא, חבר מפא"י.

עקוב אחרי צערי הכאים של אהור אבריאל. איש אמונו של זידי ב"גוריון. אבריאל עומד לקבל לידי בקרוב תפקיד מרכזי, בעל השפעה רבה במערכת השלטון-בשעת-חירום הנוכחית.

לא קל יהיה לאבא חושי למצוא לעצמו סגנים. אף כי אין שום ערך מעשי למשרה זו, שלבעילה אף אין מושג מה נעשה בבית-העירייה, מתקוטטים עתה שותפיו של חושי בקואליציה העירונית על מספר הסגנים, דבר המונע את הבחירה.

זריקת-עידוד תוזרק לזרוע הציונים הכלליים עם בואו של אבא חילל סילבר. המנהיג היהודי-האמריקאי, לארץ בפסח הבא. כדי לנצל את הביקור עד כמה שאפשר, קבעה המפלגה את ועידתה לאותו מועד, דבר שירגיע אולי את המרד שפרץ במפלגה נגד ארבעת-הגדולים — ברנשטיין, רוקח, ספיר וסרליין.

תושבי ירושלים יכולים להתנחם כי בחדשי הקיץ הבא שוב לא יסבלו ממחסור רציני במים. חברת מקורות, שקיבלה את הזכיון להספקת מים לעיר, תפעיל עד הקיץ הבא קווי-מים שני, מקביל לקו הנוכחי, שיפתור את צרת-המים בבירה.

היכון לשלם 120 פרוטה עבור עתון-הבוקר בימי חול. במקום 100 פרוטה עד כה, ובערבי שבתות 180 פרוטה במקום 150. הממשלה תיכנע לדרישת הנהלות העתונים היומיים ותאשר העלאה זו, הנתבעת בתוקף לאור עליית ההוצאות.

מינכן: סמל החרפה

היה לצפות מאדם שהיה חבר-פרלמנט משך 30 שנה, התמנה לשר-החץ בגיל 38. גמאל עבד אל-נאצר שונא את האימפריאליזם המערבי. לו באמת היה הוא יום הצעת-פשרה עם ישראל, לא היה מזדקק לשירותו של מדינאי בריטי, התומך באויבו בנפש, גורר סעיף העיראקי. הוא היה פונה לידיו הטוב, ראש ממשלת הודו ג'והארלאל נהרו, או לידיו השני, ראש-ממשלת בורמה או נו, שניהם חבריו הנאמנים במחנה הנייטראליסטי.

אולם גמאל עבד אל-נאצר אינו מסוגל לח' תום על חוזה שלום, גם אם רצה בכך בלב תמים, כפי שמבטיחים מהמשקפים הבריטיים. שום מדינאי ערבי אינו מסוגל להכיר רשמית בישראל, אלא אם כן יהיה המחיר שווה להתמוטטות צבאית ישראלית. כי שלום אמיתי יכול לבוא רק מלמטה, עליידי התקרבנות העמים וחסול יכול השנאה ההדדית.

הצעת אידן השפיעה בכיוון הפוך. היא באה ללמד את הערבים כי למרות הצעות הנשק הסובייטיות, הרי ידיהם האמיתיים יושבים בלונדון, וידידים אלה יעזרו להם להתגבר על האיום הציוני.

היטלר עזר להסכים! מבחינה זו באה ההצעה דחקה מפי איש משכנע. כי היה זה אנתוני אידן שהניח את היסודות להקמת הליגה הערבית, חברת-הביטוח של כל היסודות הרקובים בעולם הערבי. והיה זה אנתוני אידן שדאג לכך כי שום יהודי לא יגיע לארץ ישראל בימי הסבך הנאצי.

בשנת 1943 הגיע אידן להאשינגטון, ל-התייעצות עם שותפיו. שר-החץ האמריקאי דרש לעשות משהו להצלת 70 אלף יהודי בולגריה, שהנאצים איימו אז להשמידם. כתב אז ההיסטוריון האמריקאי הרשמי:

"אידן השיב כי כל הבעיה של יהודי אי-רופה היא מסוכנת מאד, וכי עלינו לנהוג בזהירות רבה בקשר להצעה להוציא את כל היהודים מארץ כמו בולגריה. אם נעשה זאת, ידרשו יהודי העולם שנציע הצעה דומה בפולין וגרמניה, והיטלר עלול מאד להסכים להצעה כזאת."

האיש שדן בקורירו למאות מיליונים של יהודים, לא היה אנטישמי. הוא היה משרת נאמן של האינטרסים הבריטיים, כפי שהוא הבין אותם. ואינטרסים אלה סתרו, לדעתו, לחלוטין את האינטרסים היהודיים.

צה-2 קידקד חשבון. בריטניה נתנה את הצהרת בלפור והבטיחה בית לאומי ל-יהודים בארץ-ישראל מפני שזו היתה הדרך המעשית היחידה לשכנע את האמריקאים והצרפתים למסור להם את ארץ-ישראל. היא קידמה בברכה את יצירתו של יושב ייחודי קטן, כדי להצדיק את המשך שלטונה בארץ. אולם ברעג שהישוב הגיע למדמים שיכול היה לעצור את השלטון הבריטי ואת מעמד הפיאודלים הערבים, הפך האימפריאליזם הבריטי לאויבו המושבע. הוא לא נסוג מעמדה זו אף לרגע אחד, עד היום. לדעת הבריטים, ישנה רק דרך אחת ל-הבטיח את ההגמוניה המערבית במרחב

שום מילה לא הוזכרה בימים ה-אחרונים בישראל לעתים כה תכופות כמו שמה של ברית מחוז בא-וואריה, בגרמניה הדרומית: מינכן. שם זה, שהפך פשעו מילה נרדפת ל"פיוס" והפקרת יידיים, אינו אומר דבר למחצית תושבי ישראל שנולדו אחרי ימי מינכן. אז ש-היו צעירים מדי מכדי להבין את משמעות המחזה המחפיר שנערך בעיר זו לפני למעלה מ-17 שנה.

אולם למרות שעברו שנים כה רבות מאז אותו יום שחור, נשאר הלקח של מינכן בולט וחד-משמעי, בעל תוכן עמוק ומחריד לאדם הישראלי בנובמבר, 1955.

הרקע. בסופה של מלחמת-העולם הראשונה דרש הנשיא האמריקאי וודרו וילסון כי תינתן לעמים הקטנים "זכות ההגדרה העצמית". בהתאם לעקרון זה ניתן לשני מיעוטים בממלכה האוסטרית, הצ'כים והסלובקים, להקים מדינה משותפת משלהם. כדי לתת למדינה זו גבולות נוחים להגנה, צורפה אליה רצועה ארוכה של גוף הררי, "חבל הסודטים", שתושביו היו בעיקר גרמנים. הצ'כים, שזה עתה השתחררו אחרי מאות שנות שיעבוד, לא התייחסו בחיבה יתירה למיעוט גרמני זה, השליטו עליו פקידים צ'כים וקפחו אותו מבחינה תרבותית וכלכלית.

המשבר. עם עלייתו של היטלר ל-שלטון בגרמניה השכנה, השתנה מצב-הרוח של המיעוט הגרמני בצ'כוסלובקיה. כמעט כל "הגרמנים הסודטיים" התלכדו מסביב ל-"חזית המולדת" של מורה-ההתעמלות קונורד הגליין, דרשו תחילה שיתר-זכויות ואחר-כך סיפוח לגרמניה. סוכנים נאציים גרמו לתק-ריות אינסופיות ויצרו אווירה כללית של מש-בר. עם סיפוח אוסטריה לרייך הגרמני (אביב 1938) הוקפה צ'כוסלובקיה משלושה צדדים, ושביירתה הפכה למסרה הנאצית הבאה.

ההגנה. לרשות צ'כוסלובקיה עמד צבא קטן, אך בעל איכות גבוהה. מוראל מ-צוין וצידוד טוב. כמדינה תעשייתית היתה לצ'כוסלובקיה תעשיית-נשק גדולה, שמרכזה היה במפעלי סקודה. עם החרפת המשבר הדיקה את קשריה עם צרפת, חתמה על ברית צבאית עם ברית-המועצות, שחייב את ארץ הסובייטים לחוש לעזרת צ'כוסלובקיה כאשר תוחקף, בתנאי שגם צרפת תעשה זאת. תנאי אחרון זה היה הרה-אסון.

השיא. בסתיו 1938 הגיע המשבר לשיאו. צ'כוסלובקיה הוכרז על גיוס כללי, והצבא הגרמני כבר קיבל הוראה סודית להת-כונן לפלישה. בועידת המפלגה הנאצית ב-נירנברג השמיע היטלר נאום רותח ושפך את

הסודטים, יוכל לעצור את הצבא הנאצי ה-צעיר, עד לרגע בו יחושו לעזרתו הצבא האדום וצבאות צרפת ובריטניה.

ההסכם. כדי למנוע את המלחמה יום נוויל צ'מברליין, ראש ממשלת בריטניה כעל המטריה הנאצית, מאמץ נואש של פיוס. הוא שלח את הלורד ואלטר ראנסימן לצ'כוסלובקיה כדי לתווך בין הממשלה והמיעוט הגרמני. ראנסימן עורר שעוררייה עולמית כשבירך את הגליין בברכת "הייל היטלר!"

ברגע המכריע הופיע מאמר ראשי בעתון טיימס הלונדוני, שופר הממשלה, שקבע כי "העם הבריטי לא יילחם למען מדינה קטנה שאיש אינו יודע את מקומה על המפה". מיד אחרי כן נודע לעולם הנדהם כי ראש ממשלת בריטניה טס במפתיע לגרמניה ושוחח עם היטלר. הוא התרשם מדרישותיו המתונות של המנהיג הנאצי, חזר לארצו להתייעצות עם ממשלתו. אך כשטס שנית לגרמניה נוכח לתדהמתו כי היטלר הכפיל עתה את דריש-תיו, לא היה עוד מוכן לכל פשרה, בהיותו בטוח כי הבלוף ישבור את עצבי מתנגדו. הפיר דובר לילה שלם, ללא הרף, שיסע בגסות את דברי צ'מברליין בכל פעם כשזה ניסה לאמר משהו, בקראו "אני כבר יודע מה אתה רוצה להגיד!"

כשהכל נראה אבוד, פנה צ'מברליין אל בניטו מוסוליני, שליט איטליה, ודרש את תיוכו. מוסוליני יום פגישתו שלישית. וועידה זו, בהשתתפות ראשי ממשלות בריטניה, צרפת, איטליה וגרמניה, התכנסה במינכן. בשעות הקטנות של הלילה, אור ליום ה-30 בספטמבר, 1938, נכנעו מעצמות המערב ו-חתמו על הסכם שהעביר את חבל הסודטים לגרמניה. הסכם זה נחתם מבלי להתייעץ כלל עם הצ'כים, ואף מבלי להזמין את ברית-ה-מועצות. בחזרו ללונדון הכריז צ'מברליין כי ההסכם מבטיח "שלום לדורנו".

התימת החרפה. נוויל צ'מברליין (ימין) ואדולף היטלר (שמאל) חותמים על הסכם מינכן. מאחורי היטלר מחייכים איש לרעהו בניטו מוסוליני וז'ורז' גרינג, מצביא חיל-האוויר הנאצי. ברט - יומן גרמני, שנפל לידי האמריקאים אחרי מלחמת-העולם השנייה, נראה היטלר רוקד כמסורף מרוב שמחה מייד אחרי שראש הממשלה הבריטי יצא מן החדר אחרי החתימה.

ארבעת החותמים הצטלמו רשמית לציון המאורע. הקיצוני מימין הוא הרוזן אדי צ'יאנו, שר-החץ וחתנו של מוסוליני. לידו: מוסוליני, היטלר, ראש ממשלת צרפת דאלאדיה, צ'מברליין.

התוצאות. צרצ'יל קרא לאותו יום "תבוסה ללא מלחמה". הסכם מינכן שבר את צ'כוסלובקיה מבחינה צבאית ונפשית. היא איבדה את שליש אוכלוסייתה ואת הגבול היחידי שאפשר היה להגן עליו. שרידי המדינה שוב לא היו נתונים להגנה. העם צלל במדרון של ייאוש, הנשיא התפטר והיגר מן הארץ.

חצי שנה אחרי מינכן הוזמן הנשיא החדש אל היטלר, שמסר לו קצרות שפראג תושמד מיד בהפצצות אם לא הצטרף צ'כיה כולה לרייך הגרמני. האשה נכנע, וביום 15 במאי, 1939, פלש הצבא הנאצי למדינה וכ-בש בלי ירייה אחת את לב אירופה המזרחית. הצידוד העצום שנפל לידיו שיחק תפקיד מכ-רע בשלב הראשון של מלחמת-העולם השנייה, אך ספק שאחד המניעים העיקריים להסכם מינכן היה תקוותם החשאית של ראשי ברי-טניה וצרפת כי ההסכם יסיח את מלוא הכוח הנאצי נגד ברית-המועצות. כתוצאה מכך נותק שיתוף-הפעולה של המערב והסובייטים, וכשפרצה מלחמת-העולם עודד סטאלין את היטלר לשבור את מעצמות המערב, כדי למ-נוע את האפשרות הפוכה.

מוסר ההשכלה. כיום ברור כי לולא הסכם מינכן היתה מלחמת-העולם השנייה פור-צת אמנם שנה אחת מוקדם יותר, אך היתה דורשת פחות קרבנות. המערב וברית-המוע-צות היו מצטרפים מיד למלחמה ומונעים את כיבוש אירופה בידי הנאצים. ייתכן מאד כי המשטר הנאצי עצמו היה מתמוטט מייד עם פרוץ המלחמה, כתוצאה ממרד הגנרלים הגר-מניים, שחוסל סופית אחרי מינכן, כאשר נוכחו הגנרלים לדעת כי היטלר ניצח בלי שפיכת דמים וכי המערב נכנע ללא קרב. אותה התפתחות היתה מושגת, מן הסתם, לו הודיעו הצ'כים שאינם מכירים בהסכם מינכן וכי הם יגנו על מולדתם בכוח הנשק, אפילו יישארו תחילה לבדם במערכה.

אידן עם היטלר (1938) ועם עבד אל-נאצר (1955) "ממילא לא נותן לפתח את אילת ו"

הערבי: לקיים את שלטון הריאקציה הפיאורי-לית. ריאקציה זו שונאה את ישראל. הברי-טים עזרו לה בכך. עם גבור המאבק הערבי נגד שלטונות המנדט, החליטו הבריטים כי המעמסה יקרה (סוף בעמוד 8)

הרשימה השחורה של הפוסט-מאם - אילי

ליהם

האם לא ידעתם, כי העשי-
רים כמעט שלא התנדבו
כלל? האם לא ידעתם כי
התנדבות פירושה נתינת
חלק נכבד מהחיים חלק
מאמציהם הקיום בתופעת
רמטיזם רבים? העשי-
רים לא עשו כזאת; הע-
שירים רק זרקו כמה פירו-
רים מקופותיהם החתומות...
אילו ידעתי לקרוא בשמו-
תיהם של מופשי הזב-ה-
לדו, הייתי מוקיעם על עמוד
הקדון.

שלמה לביא, אין חרוד

מאת שלום כהן -

עוד לפני שבועיים היו עשירי ישראל מגמגמים בבושה כאשר נשאו
על תרומותיהם לקרן-המגן. הם היו מפנים את מבטיהם הצירה ומתנצנים
במבוכה: "עוד לא הספקתי... הייתי יהודה... לאשראי בבנק... עוד לא
הספקנו להחליט... בעוד יום-יומיים בוודאי! בוודאי!"

השבוע השתנה הטון לחלוטין. אמנם, של-
מה לביא, איש המצפון של מפא"י ואחד
מעמודי-התחן של ההתיישבות העובדת, דרש
בדבר מאת ממשלת ישראל להעמיד את ה-
משתמטים אל עמוד הקלון. אך העשירים
הספיקו כבר לחוש כי לא אנשים כאב ה-
שכול שלמה לביא, שאיבד שני בנים במל-
חמת הישיבה, הם הקובעים כאן, ולא קנה-
המידה המוסרי שלו מהחיה גורם מחייב ב-
מדינה.

עם עבור גל החום
הראשון של סערת ה-
התנדבות, שוב לא היה
צורך ללבוש מסכה.

מי שפנה אליהם השבוע
בשאלה אויבה ביחס ל-
תרומתם, קיבל תשובה
ברורה, שחצנית: "זה לא
איכפת לך?" או "אני
לא מחוייבת לגלות?"

יכול להיות שהם צוד-
קים. תרומה לקרן-המגן
היא, אחרי הכל, עניין
פרטי, הנתון למצפונה של
אדם בלבד והוא זכאי
לשמור עליו בסוד. אם
שילם מיליון את תור-
מתו או לא, אין זה נוגע
לאיש מלבדו עצמו ו-
מלבד מורשה הקרן -
ואולי נוגע הדבר, לכל
היותר גם לאם מודאגת
שבנה ימות מחר מפני
שלא יהיה בידו הרובה
האנטי-טאנקי או מפני

החוסר בהן?

אריה פילץ: סערה בכום קפה

קוחותיה של מסעדת הונוגריה, ב-
רחוב נחלת-בנימין בתל-אביב, מלפני
25 שנה, יכולים אולי לזכור את המשרת
החייכני של המסעדה, לייבלה. הוא נשאר
על משמרתו ליד כיור הכלים המלוכלכים
עד הרגע האחרון - עד שבעל העסק ירד
מנכסיו. אסונו של האחד הוא אושרו של
השני: לייבלה פילץ מיהר, ובסיוע הס-
תדרות העובדים, ארגן קואופרטיב
של עובדי המסעדה ורכש אותה.

הקואופרטיב פורז לכל רוח. נשאר
בו שני חברים בלבד: לייבלה, מרכזו
של הקואופרטיב מן הרגע הראשון
ובחורה בשם פסיה, שעתידיה היתה
לשאת את השם גברת פילץ. משפחת
פילץ עלתה על סולם ההצלחה.

הונוגריה הפליגה המשפחה לתר-
שיש, קפה מפואר יותר על שפת
הים. שלמה המלך הביא, כידוע, מ-
תרשיש את אוצרות הזהב הגדולים
שלו. לייבלה הוכיח שההיסטוריה
חוזרת על עצמה.

בעודו מלצר פשוט נמנה לייבלה
עם הקומוניסטים הגלגלים והמסור-
רים של המופטי. אך השנים לימדו
אותו שהקפיטליזם אינו דבר ודוחה כל-
כך. הוא צבר פרוטה לפרוטה, חי
בצדק אישי קיצוני. את הכסף הש-
קיע בנכסי דלא-נייד. הוא רכש
מיגרשים עירוניים, פרדסים וסתם
קרקעות בעלות עתיד. על אחד

• כינויה של המפלגה הקומוניסטית ה-
פולשתניאית באותן שנים.

מהם הקים את הבית הנישא ברחוב הירקון
בו פתח את קפה פילץ. מועדון הלילה ה-
מפואר ביותר של אותם הימים. שנהפך עד
מהרה למיפגש הלילי של החברה הגבוהה.

מלך לבית הקפה, חי פילץ עצמו, כדירה
שלמנה חלש על נכסיו. הם עצמו משנה
לשנה: יחד עם שותפים אחרים הקים את
פסג, הענק, הבניין המרכזי ברחוב אלנבי,
על מיגרש עירוני לשעבר, שפילץ השיגו
תמורת עסקות חליפין. הוא התחבר לבני
משפחת מסלון האמידה, השתתף אהה ב-
בניית בית-הקולנוע החדש ביותר של תל-
אביב, תכלת. לא הרחק משם, עד כיכר דר
זנגוף, מוקם והולך פסג, ענק שני - אף
הוא חלק מנכסיו של לייבלה, ואף הוא יכ-
לול קולנוע חדש.

מר פילץ ידוע בקרב ידידיו כחסכן מופלג.
אין הוא מוציא פרוטה שלא לצורך. יש רק
מקום אחד בו החסכנות הקיצונית הופכת
לפורנות קיצונית. בערב אחד, למשל, ב-
חגיגת-באר או ברונה, הוא הוציא לא פעם
למעלה מ-250 ל"י, מזה חצי למשקאות.
משום כך הוא חביב מאוד על מארחות ה-
בארים המקבלות תמיד את פניו בשמחה רבה.

אין לחשוד במר פילץ בחוסר חוש פט-
ריטי. ביתו שימש באופן קבוע מקום מיפ-
גש למספרות ההגנה המחזית, שראתה ב-
דירה זו בימי המנדט מקום סתר נעים ו-
בטוח. אין לחשוד בפילץ שהוא קיבל עליו
סיכון זה רק כדי לקשור קשרים למועלים
לעתיד. אדרבא, כימי מלחמת הישיבה היה
זה קפה פילץ שממנו יצאו שירי הלוחמים
הפופולריים מצנפת גרב, בערבות הנגב, ו-
האמיני יום יבוא.

והיום בא. קרן-המגן השמיצה את קילה.
אריה פילץ, חשב חודש ימים, עד שהחליט
להסתפק בתרומה של 500 ל"י. סוף-סוף,
באותו שבוע, הגיש הצעה למיכרו של מר-
רד הבטחון על 200 מכונות טנדר צבאיות,
פורד דגם 1950, עיסקה המסתכמת בקרוב
לחצי-מיליון לירות ישראליות, שבה היו לו
סכומים להרוויח מכספי הבטחון את תור-
מתו כסול מאה לפחות.

כאשר שמע השבוע מפי ידיד כי תרומתו
תזכה בקרוב לפירסומה הנאות על דפי
העולם הזה, מיהר פילץ, הידוע על תרומה
נוספת של 500 ל"י, "מחר שני ערבים ב-
באר", כפי שהגדיר זאת אחד ממכריו.

אולם ייתכן שאין זו קמצנות והסיבה היא
אידיאלוגית: אולי הקומוניסטים הגלגל ב-
שעבר טרם השתחרר לחלוטין מקו המפ-
לגה כיום, לפחות בנקודה זו של תמיכה
בקרן-המגן.

יונה איתן: דא עניינכם

יונה איתן נעשה עוול. 20 השנה
שהקדיש לבניין הארץ לא זכו לכל פר-
סום ורק מקרה המעילה ופשיטת-הרגל של
הקבלן שלמה בליזובסקי, בו מילא איתן
תפקיד צדדי למדי, גרם ליונה איתן ששמו
ייוזכר לעתים הרבה יותר קרובות מכפי ש-
היה רוצה.

דרכו של יהודי יקר זה החלה בגליציה,
בעיירה סטניסלבוב, אולם עד מהרה עבר
הצעיר ללמוד בטכניון הברלינאי, מקום בו
התפתח כשרון הפעולה הציבורית שלו כיו-
שבראש אגודת הסטודנטים העבריים.

כשעלה לארץ ב-1933 פתח לו חנות צנ-
ר

עה לצרכי חשמל ברמת-גן חנות זו קיימת,
אומנם, עד היום אבל שוב אין היא עיסקו
המרכזי של איתן רבי-הפעלים. אמנם, את
רוב זמנו הקדיש איתן תמיד לצרכי-ציבור.
הוא היה ליושב-ראש התאחדות בעלי-הבתים
ברמת-גן, לחבר המועצה-המקומית, לחבר
מועצת-העירייה ולבסוף לסגן ראש-העיר ויו-
שבראש החזקה הכספית של עיר-הגנים.

ממש מפליא הוא כיצד יכול היה איתן
להתפנות בצד כל אלה לפעולות תרבותיות
ובטחוניות. על-כילפנים, עובדה היא כי יסד
גם את הספרייה הציבורית דביר ביאליק, כי
יסד גם את לשכת בני-ברית ברמת-גן, כי
שימש גם יושב ראש הסניף המקומי של
הסתדרות הציונים הכלליים - ועל כל אלה,
עוד מצא זמן לכתוב מאמרים בהבוקר וב-
ידיעות עיריית רמת-גן.

מכאן מובן, שלעסקים מסחריים יכול היה
להקדיש רק רגעים ספורים. ממש מדהים מה
הספיק איתן לעשות ברגעים אלה: מלבד
חנות חשמל רכש הוא מניות בחברת בנייני
הרוואה בע"מ, חברה לשיכון אשר בין בעלי
מניותיה נמנה גם יהודה קריניצקי, בנו של
ראש עיריית רמת-גן. יש לו גם אינטרסים
בבית-קולנוע, ואף סבבי הוא שקולנוע מת-
חרה של משפחת עולים לא קיבל רשיון
עירוני אלא לאחר ההפסדות של יונה איתן
מן העירייה, בעקבות פרשת בליזובסקי.

אולם גם כיום, כאזרח פרטי, שמורות ליונה
איתן כל הזכויות המגיעות לחלוץ רבי-מעש.
למרות שאין הוא סגן ראש העיר או יושב-
ראש של ועדה חשובה, קובעת דעתו בעס-
קים עירוניים וציבוריים רבים וכל חושב
רמת-גן הווזם מה שטוב לו ולענייניו, יודע
כי כדאי להיות ידידו של מר איתן.

כמה תרם לקרן המגן?
על כך ענה יונה איתן בשאלה נגדית:
"מה זה עניינו של איש?"

לזוה בר: ללא מחשופך

למה, כשמותיהם של עובדים
שכורים, נעדר מספר הנישומים. גם
על הבית שבו היא עובדת אין שלט גדול
הנושא את שמה. בכל זאת, מכירה כל אשה
ישראלית את השם לולה בר.

10 שנים לאחר שעלתה מפראג, בשנת
1940, הפכה לולה בר למלכת האופנה היש-
ראלית. החוג-הנוצץ כולו תלוי בנדידות אצ-
בעותיה. לפני כל מסיבת-קוקטייל, נשף-גאלא
או הצגת-בכורה, פוקדת כל אשה, שבעלה
מכבד אותה, את הבית ברחוב הירקון, בתל-
אביב, בו עמלת 45 תופרות בארבעה חורי
עבודה הצמודים לדירתה הפרטית של הכר-
הנת הגדולה של האופנה.

נשיהם של ראשי מפא"י, שנהגו בעבר
להסתפק בסרפאן כחול, חולצה לבנה ומט-
פחת-ראש, התרגלו גם הן לחובות שהטיל
עליהן מעמדן החדש של בעליהן. הן פוק-
דות בקביעות את המקדש, ממש כמו נשי
התעשיינים הגדולים, היבואנים ושאר בעלי
הממון. כי שלמה הגונה של לולה בר עולה
בסכום של שלוש ספרות לפחות.

המעמד החברתי והכלכלי שהשיגה התור-
פרת מספר אחד של ישראל לא סיפק אותה.
היא התנווכה בשעתו לפעילות ציבורית-מדי-
נית, הביעה את נכונותה לצאת לשליחות
המבנית המאוחדת בארצות-הברית, נוסף ל-
נסיעותיה הקבועות לפאריס, לפחות פעם ב-
שנתיים - שגם הן בבחינת שליחות לאומית.
הרי ממסעות אלה מביאה לולה בר את דוג-
מות-השלמות החינוכיות לנשיהן של ראשי
המדינה. הנשי מונטור, רוזן המגביות וה-
מילדות, התלהב מהצעה זו. רק צרות-המור-
חין של הציבור הישראלי שסירב לראות ב-
ר

ההון של ישראל המעדיפים לשחוק – פרק שלישי נעים לגלות

מו כל החברות הקשורות בו – יותר מאשר לירה אחת לשנה, הרי לאחר תקופה זו עבר קשה מאד למלא את החסר.

הוא בעל מניות בחברות רבות ומגוונות כגון: החברה הארץ-ישראלית לאוטומובילים, סוכנות הבלעדית של חברות פורד (ה) אנגלית והאמריקאית) האדירות ובעלות מו" סכים גדולים בשלוש הערים הגדולות, ה" חברה להספקת הנדסה בע"מ, חברה למכור גז מכלגיה, חברה למשורים, משוף, חברת אלקטרה בע"מ, מגן ציטוד בע"מ, חברה ל" תעשיית רדיו רדור, חברה לחלקי חילוף, אסקו, אסלט, יורבל ושותף לחצי מהבעלות על בית-הדור.

כאשר נשאל מה היתה תרומתו לקרן המגן התעסף הדוקטור בשתיקה וזעממה.

קופל זלצהאור: הקנס איש

קנס ב-8000 ל"י על הברחה. כך כישרה השבוע כותרת עתון-ערב. מ" אחורי הכותרת, כרגיל, עמד אדם. היה זה יבואן הסקסטיל התתיק קופל זלצהאור, מ" בין גדול בארגי-משי.

המשפט טיפל רק באחת העסקות הצד" דיות של היבואן זלצהאור: הברחת 20 טון של בדים לישראל. הוא עשה זאת על-ידי רכישת רשיון יבוא שניתן לתיירת יהודיה מדורס אפריקה, עבור המיסלך בלבד שילם זלצהאור 4000 ל"י. היה זה בשבילו מאמץ כספי עצום, אם להתחשב בעובדה שהכנסתו השנתית של מר זלצהאור (לפי ספר הנר שומים, שאין לפקפק באמיתותו) היא רק 2300 ל"י, פחות מ-200 ל"י לחודש. כדי לשלם את הקנס, יצטרך איפוא להקדיש ל" מטרה זאת את כל הכנסתו בארבע השנים הבאות.

זה מסביר מדוע לא יכול היה קופל זלצהאור למצוא בקופתו שארית כלשהי עבור קרן המגן. תרומתו עד כה – אפס.

קדקמבי בהשתמטות בע"מ

נמצא כמה ענפי כלכלה בישראל שהחליטו כי מאד לא נוח היה שכל הבר ישתמט לחוד, דבר היכול לגרום ל" קשיים ותסבוכות א, מה שגרוע יותר: אחדים מחברי הענף עלולים לתרום בהתאם למצב מהם ואז יימצאו האחרים במצב מסו" כך כפליים.

כי ידוע שבכמה ענפים בלתי-מאורגנים ו" בלתי-מושמעים נראה החזון הבלתי-יחברי של סוחר אחד התורם סכום גבוה ומאלץ בכך את חבריו לענף לתרום במידה שלא תלבין את פניהם המסחריים ברבים.

נמצאו ענפים שהחליטו, על כן, על השתמטות קולקטיבית: השיטה היא פשוטה: הענף כולו תורם את תרומתו – הנראית גדולה למדי, אך מטילה על החברות הבודדים עומס אפסי.

דוגמה מצוינת היא אגודת הסיטונאים ל" סיגריות וטבק, שבה מואגדים 22 חברים, שכל נשיפת עשן מכניסה כסף לכיסם. ה" אגודה החליטה לתרום ביד נדיבה: 1510 ל"י. כל סיטונאי היה צריך, איפוא, לתרום 68 ל"י (636 פרוטה). אך למעשה, נאלץ כל חבר לתרום 75 ל"י (500 פרוטה) – כי שניים מחברי האגודה, סיטונאים מכובדים, סירבו לתרום בכלל.

אגודת עורכי-הדין בישראל, ניהלה את ה" עניין בצורה פרודורלית יותר. היא ה" דיעה לחבריה רשמית כי יתרמו דרכה במרו" כזו. האגודה, שבין אלפי חבריה יש כאלה המרויחים מאות אלפי לירות לשנה, שלחה את תרומתה בסך 2145 ל"י, הבטיחה לה" סין.

ומשום כך לא היתה כל הצדקה לכך שבערב אפל אחד, בעצם כינוס תגיגי של לשכת המסחר בו ישב הדוקטור ליפשיץ על הבמה, פרץ לפתע מתוך הקהל המהנדס לוינסון, סוכן חברת גינרל אלקטריק בישראל, וסטר על לחיו של הדוקטור במרץ רב. המהנדס המרוגז טען שלפשיץ הוציא ממנו במירמה סוכנות של חברה זרה חשובה. אולם לא נמצאו כל הוכחות לסענה זו.

עסקיו של ליפשיץ נראו משגשגים רק כלפי חוץ. עיון קל בספר הנישומים מוכיח כי האדמיניסטרטור רב-החברות לא הרויח יותר מ-200 ל"י לחודש. בכל זאת, כאשר הצטרפו הציונים הכלליים לקואליציה, לא נעדר מקומו של ליפשיץ מבין אלה המתגד" בים לשירות המדינה. הוא הפך לאיש "לירה לשנה" – כלומר, איש עסקים המחתר על עסקיו הפרטיים תמורת משכורת ממשלתית סמלית.

אם אמנם לא הרויח ליפשיץ בתקופת שירותו למדינה – תקופה בה שיגשגו ועצ

המחשופים הנועזים ביותר בישראל מה ה" תה תרומתה לקרן-המגן, סרבה לולה בר לחשוף פוד אינטימי זה. אולי הסתירה אותו בתוך זר פרחים.

ד"ר שאול ליפשיץ: לירה לשנה

ד"ר שאול ליפשיץ לא הואר בנוגה ורקורי הפרסומת הציבורית עד שנת מנה למנהל הכללי של משרד המסחר וה" תעשייה, בימי פרץ ברנשטיין. עד לאותם הימים ניהל בצניעות את החברה הארץ-י" ראלית לאוטומובילים כון עסק בעוד כמה תפקידים כלכליים בהנהלת חברות ובלשכת המסחר של תל-אביב.

תכסיסיו המסחריים היו הוגנים בהחלט,

לולה בר את נציגתו האופיינית, מנעה את השליחות.

כידוע, כל בגד טוב, דורש תכשיטים מת" אימים. לולה בר אהבה לצרף לעסקי השמלות עסקי יהלומים. עסקים אלה גרמו לה א" נעימות קלה: יום אחד נמצאה בשדה ה" תעופה בלוד, כשהיא מנסה לקחת אתה למסעה חבילת יהלומים מוסתרת בתוך זר פרחים.

אולם בגלל פרט זה, עדיין אין לחשוש כי לולה בר בחוסר פטריסיות. היא מסייעת למדינה בכל אשר תוכל, ומגישה תמיד את עזרתה כשהיא נדרשת לכך. לשיא הגיעה כאשר השאילה פעמיים את מכונתה הסרטית המפוארת, בעלת הגג המתקפל, להסעתו ה" חגיגית של הנשיא יצחק בן-צבי ולהסעתו החגיגית לא-פחות של ראש ממשלת בורמה או נז.

השבוע, כאשר נשאלה האשה שיצרה את

במדניה

(109 מעמוד 5)

מדי. הם פינו את הארץ, היו בטוחים כי צבאות ערב, מזוינים בנשק בריטי, יחסלו את המדינה בעזרת באיבה. זה"ל קילקל חשבון זה, אך לא שינה את פריטי החישוב. האמריקאים, תומכים בכל רחבי אסיה ב"משטרים ריאקציוניים כמו זה של צ'יאנג קיישיק וסינגמאן רי, קרובים מאד לדעה הבריטית. אולם הם מוכנים לפי שעה לתת לסר אנתוני לעשות את המלאכה. ערב שנת בחירות קשה לנשיא אמריקאי לצאת בגלוי בדרישה לערוך מינוח מרחבית העלולה למוטט את הגנת ישראל. תחת זאת הסתפק בהשמעת קריאות עידוד לגיטלמן המושלם ברחוב דאונג'ן מס' 10, לונדון.

הבורר והענינה. השבוע היה נדמה כי בניגוד לרצונו עזר אנתוני אידן דווקא לישראל. כמו ארנסט בתין, בשעתו, סייע לצידור הישראלי להבין ביתר בהירות את כללי המישחק הבריטי במרחב.

שלום בין ישראל וערב לא ינתן על מגש הכסף של מתוך או בורר-כביכול ביחוד לא בידי בורר המעוניין בעצמו בעוהה. כשם שמינוח לא השכינה שלום בין גרמניה וצר"כוסלוביקה (ראו מסגרת), אלא אך פילסה את הדרך לחורבן המדינה הקטנה, כך שלום בנוסח אידן היה מחליש את ישראל ומחזק את אויבה בעולם הערבי, מבלי להפיג ב"מאומה את רגשיהאיבה.

אנתוני אידן ידע זאת, כפי שידע בשנת 1936 שמדיניותו תגרום לחיסול הרפובליקה הספרדית ולכיבוש חבל ביד האיסלקים. כאדם שהתנגד בשעתו להסכם מינוח ידע היטב את תוצאות אותו הסכם. אולם כראש ממשלת בריטניה יש לו רק תפקיד אחד: לדאוג לאינטרסים של הוד מלכותה, אליזבת השנייה.

פשעים

אם אין היא לי

בימי קדם, משראו הגיבורים כי העיר עזי מדת ליפול בידי אויביהם, היו הורגים תח"ל לה את נשיהם בחרבם כדי שלא תישבנה חיות.

גם זיוור' ליצו (20), יליד תורכיה בעל הדרכון הצרפתי, לא היה שונה מאותם גיבורים. כשהגיע ארצה, פנה לאולפן לעב"רית בקיבוץ גניגר, חילק את זמנו בין עב"ר זה ללימודים, עד שהופיעה היא.

ביקור לילי. פנינה זורר, שזכתה לפני שנה בתואר מלכת-היופי של מרוקו, הוכרה גם בגניגר כיפה בבנות המקום. זיוור' הציע לפנינה את אהבתו הלוהטת, ביקש ממנה לנסוע עמו לצרפת ולהתחתן שם. פנינה סרבה.

כשפנתה מזכירות הקיבוץ אל זיוור', ביקש מהמנו באדיבות רבה לעזוב את המשק, עלה ייאושו של הצעיר על גדולתו. במוחו בשלה ההחלטה הראשונה: אם לא אשיגנה אני — לא ישיגנה איש!

למחרת התגנב זיוור' לחדרה של פנינה הישנה ופגיון שלוף בידו. בשארת כוחותיה התגוננה הצעירה מפני הדוקר שחליץ את הפגיון מצווארה, מיהר לנעוץ אותו בתאור תנות בירכה החשוב, שם השאירו תקוע ובורח.

מתבוססת בדמה נלקחה פנינה לבית החולים, יופיה לא נפגם, כבודה לא חוללה, רק סימני הפגיון נשארו טבועים בגופה, זכר לאהבה שהושבה ריקם.

זיוור' נתפס, הוכנס לכלא. כעבור שלושה ימים הצליח לפרוץ את חלון תאו ולהסתלק. כשנתפס בשנייה נחבש במחנה המעצר בג'אלמי, אולם גם משם נמלט. בשבוע ש"עבר הובא, כבול בידי וברגליו לבית-המשפט המחוזי בחיפה, שם חיכתה לו השופטת אונגניה וינגרדוב.

היא הקשיבה לסיפורו, נעתרה להחליף את אשמת הנסיון לרצח בחבלה גופנית, דנה את זיוור' לשנה מאסר, בהתחשב בגילו הצעיר ובליבו השותת דם.

משפט

שכר השנאה

א/ק אריז היא איגיה גרמנית רגילה בת

• אידן התפטר מתפקיד שר-החוזק כמה חדשים לפני ההסכם, אולם אויביו טענו כי הוכרח להתפטר על-ידי ראש-הממשלה, ששנא אותו.

אס-טטיה הזרישה

שופר
הקשה...

20 סיגורות 400 כ"ר
מיוצרות מטבח
מזרחי מובחר

900 קורסים
40.000 תלמידים

בידנו:

למד מקצוע בביתך

בהדרכתם הנאמנה של
המכון העברי להוראה והשכלה

בפיקוחם של

המכונים הבריטיים

רח' בן יהודה 2,

ת.ד. 1259 ירושלים.

תל-אביב: שדר' רוטשילד 15

חיפה: רחוב הבנקים 5

נתניה: רחוב הרצל 19

אל תשכח

את המצלמה

רגעי המתיחות. בזמן ההתחל-
רות ישמרו תמיד בזכרונך
בעזרת הצלם. לצלם — קל
וזול. הדרכה תקבל אצל

כוסטו-בדנר

חיפה, רחוב החלוץ 31

היצאת "אלקנה"

הופיע חסכר

רוב רוי

התקוממות גדולה ותהפוכות
החיים משמשים רקע
לעלילה הנודעת ביותר של
גדול סופרי בריטניה, הוא

ואלטר סקוט

ברומברג מייצרת תוצרת עצמית בגז'רות החדשות ביותר. אפשר גם למצוא בה אפודות יפות בשלל צבעים וזיקטים.

• החיסון היעיל ביותר נגד החורף הוא צמר הסריגה של קורן ברחוב אלנבי 32, כיכר מוגרבי. שם תוכלו לר'כוש את הצמר לסריגה המפורסם לייפוט בשפע צבעים ובמבחר גדול. לחנות קורן יש גם סניף בירושלים.

• מכנסים ארוכים ומכנסים שלושות רבעי לגברות תוכלו להשיג אצל שלם, ברחוב אלנבי 108. אצלו אפשר גם למ'צוא דברי סריגה KNITWEAR בדוג'מאות ספורטאיות לגברות, גברים וגם ילדים במבחר גדול ובצבעים רבגוניים. נוסף לכך יש חולצות חורפיות לכל הר'גילים.

עדיים ומתנות

• עבודות קליעה למיניהן, ספסלי פינה נחמדים, פינות הול ופינות אוכל לפי הטעם העדין אפשר למצוא במיוחד אצל האחים גוהרי ושות' ברחוב דיונוג'ף 128. ואם לא רכשת עדיין את הכיסא הנוח אל תחמיצי את ההזדמנות הניתנת לך, סורי לחנות האחים גוהרי, שם תמצאי מערכת רבגנית של מתנות יפות משטחים ועד דברי קליעה.

• לעונת החורף הכין הסלון האלגנטי של הגברת צילי בינר ברחוב פינסקר 6 את ההפתעות הגדולות והנעימות ביותר: דוגמאות נחמדות של כובעים ו'ארנקים המותאמים לתכשיטים ולאבי'זרים היפים אותם תוכלו לראות גם בחלון הראווה המושפ של הגברת צילי בינר או בבקרך בסלון. הכלה תוכל למצוא את המבחר הגדול והעשיר לקראת היום הגדול.

• החורף הגיע והרוח אתו. הדרך היחידה להתגבר על הרוחות העזים היא רכישת מנן רוח לאופנוע של ב'יווג'ן היקר. מתנה זאת, שהיא המתנה היפה והיעילה ביותר, תוכלו להשיג אצל מנחם ברחוב הרצל 90. היא תשמור על בריאותו של ב'יווג'ן. מנחם יספק לך גם את המושב הנוח ביותר לאופנוע ב'יווג'ן.

רהיטים

• קומפלט להול — שולחן מצבע אגוז חדש עם ארבע כיסאות בריפור צהוב או אדום, לפי בחירתך, מן הסגנון המודרני ביותר, אפשר למצוא אצל א. זוזובסקי ברחוב הרצל 39. אצלו אפשר גם למצוא מערכת חדרי שינה יפים, ספות וכורסאות נוחות.

• באולם הראווה המרתח של פ'ר-קש ברחוב ב'ויהודה 78 תוכלו לבחור בין שורה של מזנונים וספות. תוכלו גם למצוא פינת סלון אלגנטית או מערכת שינה אינטימית וחדר אוכל מן הסגנון החדש ביותר.

• בית המסחר של בית החרושת לרהיטים לו'נשטיין ברחוב הרצל 43 הוא אחד החתיקים — והמעולים — בארץ. הוא נוסד בשנת 1921, אך אופ'תו היא של 1955. רהיטים מוכנים ולפי הזמנה.

דו"ח צרכן ערוך קדוראי.
העולם הזה — על ידי רנה נאור.

רנה יוצאת

לקנות

בתל-אביב

נעלים

• בסלון האלגנטי נעלי מנדרל ברחוב בוגרשוב 11, פינת סירקין 1, תוכלו להשיג נעלי נשף נהדרות עם אבי'זמים מרהיבים לפי האופנה האחרונה. נוסף לכך ישנם נעלי יומיום במבחר גדול מכל הסוגים ובצבעים מודרניים. אצל מנדרל אפשר גם להשיג נעלי דנסל אמיתיות מן הדוגמה שהובאה מ'חורף-לארץ. המחירים הם נוחים בהחלט.

• עם בוא החורף החלה החנות נימורד ברחוב דיונוג'ף 185 לייצר את הדוגמאות המיוחדות המבטיחות נוחות ובריאות לרגלינו. נימורד מייצר את הדוגמאות החדשות עם סוליה פלקסור פדית, FLEXOPEDIC, המבטיחה גמישות בהליכה.

• בעלות טעם מעורן תמצאנה את מבוקשן בסלון הנעלים וורשאי בר'חוב אלנבי 48, הדואג לא רק ליופי אלא גם לבריאות הרגל. יש בסלון וורשאי מבחר גדול.

• בחנות טוב טעם ברחוב אלנבי 60 מבקרות רק בעלות הטעם הטוב. הן מוצאות בה נעליים בגזרות הכל חדשות ובצבעים לפי הלבוש והטעם האישי. אפשר גם להזמין נעליים במחירים הרג'יים, בכל הצבעים, אצל טוב טעם.

• כל אשה וכל גבר בעלי טעם עדין ירכשו את הדוגמאות העדינות של נעלי עדין ברחוב אלנבי 92. החנות עדין האלגנטית מייצרת את הנעליים המתאימות לכל רגל ולכל מטרה לאשה ולגבר, לנשף, לרחוב, בית ולטיול.

הלבשה

• מבחר אריגי צמר מן הטיב המשר'בח ביותר, מתוצרת חוף ומתוצרת הא'רץ אפשר למצוא אצל בראון את בילר, רחוב נחלת בנימין 43, טלפון 4005. כל סוגי הבדים, בשלל צבעים, במיוחד לעונת החורף.

• בית המסחר האלגנטי לאופנת גב'רים ויקטור VICTOR ברחוב ב'ן יהודה 6 (ליד מוגרבי) הכין לקראת עונת החורף מבחר חדש של דוגמאות אורייגניות של חולצות קורדורו וצמר. נוסף לכך אפשר למצוא בחנות ויקטור מעילי גשם לגברות ולגברים, סטודים צעירים מצמר נקי, מכנסים מוכנים ו' לפי מידה, עניבות משי, פיגמות פלג'—הכל במחירים עממיים.

• החורף בא וסכנת ההתקררות באה יחד אתו. כדי להבטיח את בריאות ולדוך סורי לחנות חלוצי ההלבשה לילדים, ברנהק ברחוב אלנבי 98, שם תמצאי את כל הבגדים החורפיים לבני משפחתך מן האיכות המעולה ביותר. עם בגדי ברנהק אפשר לקבל את פני החורף.

• עם בוא החורף הכינה החנות ל'גברות האלגנטית עזר'טקס ברחוב נח'לת בנימין 34 מבחר עשיר של מעילי גשם, מעילים וזיקטים לגברות. אפשר גם למצוא מבחר עשיר של דברי סריגה לגברות.

• מכנסי גברות לחורף תוכלו למ'צוא במיוחד אצל ברומברג ברחוב שינקין 6, נוסף על מכנסי גברים. החנות

זכר צנחנית למכירה

הל מחלקת מורחאירופה של משרד החוץ, שבילה כמה שנים בקיבוץ זה. מעגן היה משק נאמן. משק זה נבחר על ידי משה שרת כשרצה למסור את הודעתו על פרשת קסטנר, מבלי להסתבך בחקירת שתיועורב — בסכס שהופסק באופן טראגי על-ידי המטוס שנפל. היה זה אך מן הצדק לתת פרס מתאים למשק נאמן כזה.

האם חפרה

שולץ ודני הכביר את תכניתו לאם הצנחנית במלים ברורות. בכניסה לקיבוץ יקימו שלט "כפר על-שם חנה סנש". ליד השלט יצטוו כמה ילדים, וכן אחיה ואמה של חנה סנש. להשלמת התמונה יובאו גם הוריו של הצנחן פרץ גולדשטיין, אשר לדעת השור פט בנימין הלוי הוסגר לידו הנאצים על-ידי קסטנר.

אלא שהתוכנית לא לקחה בחשבון את קט רינה סנש. היא נסערה, גינתה בחריפות את התרמית. איגנאק שולץ השתחחה בנימוס רב, עזב את דירתה.

אולם התוכנית יצאה לפועל. במשק הותקן השלט "כפר על-שם חנה סנש ופרץ גולדשטיין", ולידו הצטלמו הורי הצנחן, כמה חברות קיבוץ שחיבקו תינוקות בורודותיהן והחזיקו בידיהם כמה ילדים גדולים יותר.

מובן מאליו שעסקני האיחוד הצטלמו אף הם. כך זכה העולם לתצלום של ישראל רו"דוף קסטנר, איגנאק שולץ וידידיהם, ליד השלט ההיסטורי. הוא פורטם בהרחבה ב"אויקס", עיתונו של ידיד קסטנר, ונשלח לי יוצאי הונגריה בארצות-הברית. רק אדם אחד חסר בתצלום: אמה של חנה סנש.

חבר נכבד בקיבוץ

כך בא הכל על מקומו. קיבוץ מעגן זכה לאפסטרופים עשירים, שלח להם מיד בקשות-שנור שונות. הוא עשה זאת על גייר-המכתבים הרשמי שלו, בו שכח לציין כי זהו "כפר על-שם חנה סנש ופרץ גולדשטיין".

אלא שהעולם קטן, וכמה הדים מן התרמית הגיעו אפילו לארצות-הברית. היה צורך להפ"עיל את מכתב-ההסתווה הגדולה. השעורוריה הגדולה שעמדה לפרוץ נמנעה רק בגלל מק"רה אחד: איגנאק שולץ, העד הראשי, מת. אולם היחסים בין הקיבוץ לבין קסטנר נתידקו, והוא הוכרו כחבר-נכבד במשק.

כשהגיע קסטנר השבוע משפט משלו נגד מלכאל גרינולד ופתח בסיכוב נוסף ברקב הגדול, יכול היה להיות בטוח, כי לפחות במקום אחד יש לו קבוצה של ידידים נאמנים, שלא יתנו ללהבה הקדושה לכבות.

שיעיד כי הוא מנצח את זכרה של הצנחנית. לשוא הזכירה קטרינה סנש, שהרי כבר קיים כפר כזה: משק יד-חנה מול טולכרם, שמ"קימיו, יוצאי הונגריה, קראוהו על שם הצנחנית. אולם יד-חנה, שהיתה אז חברה בקר"בוק-המאותה, היתה ידועה בשל נטיותיה ה"קמוניסטיות. שולץ לא רצה לתת לכפר טמא כזה 100 אלף ל"י.

גם הצעה שניה, לתת את הכסף לקיבוץ אשר חנה סנש עצמה היתה חברה בו, משק

צנחנית סנש

שמה של גבורה=100 אלף

קיסריה, לא מצא חן בעיני שולץ. כי קיס"רה שייכת לקיבוץ-המאוחד.

מעגן ל-100 אלף

שולץ ידע בדיוק למי יש להעביר את הכסף. בעמק הירדן קיים קיבוץ ושמו מעגן. היה זה קיבוץ מתאים מכל הבחינות: הוא היה שייך למפא"י, הוא הוקם על-ידי יוצאי הונגריה שהיו שייכים אף הם למפלגה זו, והוא היה מביצור-עז של כל אותם עסי"נים שהתפרסמו כעבור זמן מה במשפט קסטנר.

מקיבוץ מעגן יצא אחיו של הלל דנציג, איש דבר, מעזיו העיקריים של קסטנר. ממנו יצא יואל פלגי, איש אל-עז ששיחק תפקיד מרכזי באותו משפט. ממש כמו בן-צור, מנ"סמל המאזניים.

הוא גם מתכוון להציג את מועמדותו לכנסת הרביעית. כצעד ראשון הוציא המדינאי-ברוך בטאון דו-שבועי, בו הוכיח באותות ובמופתים כי "דודלה בן אביגדור הפולני מרחוב העוים בפלונסק וצמרת מפלגת מפא"י, מטרם היחידה היא שהעם לא ילך אחרי (צפת) ולתת אותי לכלימה. אם הם אינם מודים במה שאני מאשים אותם, אפשר להוריק להם זריקת אמת."

פנינה אחרת מתוך העתון הגדוש בסיפורים פורנוגרפיים: "ההבדל בין האשכנזי והספר"די הוא, שאשכנזי בעל קרחת ומצורע הוא דוקטור וספרדי בעל קרחת ומצורע הוא פראנק פארק."

דרכי חיים

כלב ידיד

שלמה המלך אימץ בשעתו את כל דמיונו העשיר כדי לקבוע למי שייך תינוק מסויים, עליו רבו שתי נשים. כדי לקבוע את שייכו"תו של כלבלב חיפאי היה צורך השבוע לא רק בשופט, כי אם גם במשרה ובעורכרדיין.

* צפתי מוכן לקבל למפלגתו את אדם, חזק משופטים וסופרים ותלמידי בית-ספר, ובתנאי שיביא עמו 14 צילומים: 12 בשביל ועדות המפלגה, אחת לפינקס-החבר ואחת למוסדות הפקוח המפלגתיים.

אשרי הנפרור שנדקו והצית לבבות אשרי הלהבה שבערה בסתרי לבבות...

להבה שנדקקה על-ידי כותבת מלים אלה, הצנחנית חנה סנש, הוסיפה לבעור במקומות שונים. בין השאר בערה בלבבות יהודי הונגריה בארצות-הברית, שרצו להנציח את שמה. הם פנו לסוכנות היהודית. אחרי משאומתן ארוך ומייגע כתב לוי אשכול, כי גזבר הסוכנות היהודית, להארי ברנשטיין מן המגבית היהודית המאוחדת, לאמור:

"בזה אני מאשר את התחייבותנו למגבית היהודית המאוחדת לקרוא לנקודת-התישבות בישראל על שם חנה סנש, אחרי שתודיע לי כי קיבלתם את הסכום המלא של 100 אלף דולאר שאיחוד יהודי הונגריה בארצות-הברית הבטיח לתרום.

בנקודת-התישבות זו יהיה לפחות 40 יח"י דות-דיוור, ועד כמה שזה אפשר ומעשי נשמח אם יגורו ביחידות-דיוור אלה בני ארצו של איחוד יהודי הונגריה."

סכומים עגולים

יום בהיר אחד הופיע גבר כבן 50, גבה-קומה ושופע-בריאות, בעל שער מכסיף קצור בנוסח אמריקה, בדידתה הצנועה של קטרינה סנש, אם הצנחנית, בנוה-שאנן ליד חיפה. שם הגבר היה איגנאק שולץ, והוא היה מזכיר האיחוד של יהודי הונגריה.

על שולץ התהלכו שמועות שונות. שמועיו עליו כי הוא גאון בענייני כספים. שמועה אחת אף אמרה שברח מסלובקיה כשבאמתח"תו סכום עגול שהיה שייך לאיגוד המקצועי שם. אולם הפעם עסק בסכום עגול אחר.

הסביר שולץ: יהודי הונגריה תרמו 100 אלף דולאר להקמת כפר על שם חנה, ועתה בא נציגם לארץ להיווכח מה נעשה בכסף זה. מאחר שלא נעשה שום דבר בכסף, היה צורך דחוף לעשות משהו מיד, כדי להוכיח כי הכסף הגיע למטרותיו.

כפר פוטיומקין

א מן הנמנע הוא כי שולץ קרא בנעוריו את הסיפור על הרוזן מבית פוטיומ"קין, שרצה להוכיח לקיסרית הרוסית כי הקים כפרים פורחים בארצה. מאחר ששם כפר כזה לא הוקם, הקים הרוזן הפיקח כ"מרחק מה מן הכביש בתים עשויים מקרטון, שנראו מרחוק ככפרים אמיתיים. הוא סמך על הבזק העמוק, שימנע בעד הקיסרית לרדת מן הכביש ולהסתכל בתפאורה מקרוב.

שולץ הציע עתה הצעה דומה: מאחר שלא הוקם שום כפר חדש על שם חנה סנש, ייתלה לפחות שלט על אחד הכפרים הקיימים,

3000 טון. בתחילת שבוע זה הביאה חלקי מכונות וסחורות שונות במשקל כולל של 2472 טון. אתה הביאה האונייה גם את פסר גרים, ימאי ארי תכול-עיניים וזהוב-שיער

שאך מלאו לו 19 שנה, החליט להראות: משור מיוחד לפועלי הנמל היהודיים. הוא צייר את המשהו המיוחד במכול עבה, בי צבע שחור על רקע האפור של חלון תאו. היה זה צלב קרס היטלראי.

שמות יקרה. התוצאה לא אחרה לבוא. גרים נעצר, הובא בפני השופט מרים שטרקמן. מאחר שאין חוק ישראלי האוסר לצייר צלב קרס, הואשם מעריצו הצעיר של היטלר בהתנהגות במקום ציבורי בצורה ה"עשויה לגרום להפרת השלום.

"בודק כלל אני נורמלי", הסביר גרים, "אבל הפעם עשיתי שטות."

השופט סברה אחת. הציור על החלון לא היה, לדעתה, אלא פרי חינוך אנטישמי. "אני רק מצטערת שהחוק אינו מרשה לי לאסור את הנאשם יותר מ-30 יום", סיכמה.

כאשר עמדה א/ק אריץ להפליג חזרה לגרמניה, ביקש הקברניט לשחרר את איש חותה, הודיע כי יקבל את עונשו מדי שלטונות ארצו. אך השופט עמדה בדעתה. פסר גרים ישלם את שכר השואה עד תום.

נקמה בשומרים

אברהם צפורי היה מדוכא. אולם לא היה נסיעה במכונית שיטור בחברת עצורים זיכ"א אוהו; כשוטר נסע לא פעם בצורה זו. דכאונו נבע מן העובדה כי הפעם נסע ה"שוטר כעציר.

עוד לפני דקות ספורות שמר צפורי על הכניסה לאצטדיון רמת-גן, הגן עליו מפני מתפרצים שביקשו לחזות בתחרות הכדורגל בין מכבי תל-אביב לקבוצת אתלטיקו מבר"זיל, מבלי לשלם תחילה עבור כרטיס.

בתחנה הואשם השוטר כחוק — תהליך שהיה מוכר לו היטב, אם כי מנקודת מבט שונה במקצת. ההאשמות: תביעת וקבלת שוחד תמורת מתן רשות כניסה לאצטדיון, הורדת מספרו האישי באותו פרק זמן.

סניגור שהאמין. ידידיו של צפורי גיבאו לו שהיה ממושכת בבית-הסוהר — מן הצד הלא נכון של הסורגים. אך צפורי לא היה מוכן להיכנע. כאשר הופיע בפני בית-הדין הצבאי המשמעתי של המשטרה עמד לצדו סניגור שהאמין בצדקתו.

גדעון מרגלית, בעל הקומה הגבוהה וה"מבט הגרונזי החותך, ויתר על הבאת עדי הגנה. הסתפק בחקירת עדי התביעה. העדים: שלושה חיילים שנשבעו כי ראו את הנאשם מקבל שוחד תמורת רשות כניסה לאצטדיון. החקירה גילתה את האמת: השלושה נש"בעו להתחנק בצפורי לאחר שהלה מנע בעדם בכוח מלהתגנב למיגרש, אשר לסעיף ה"שני של ההאשמה, העיד סמל משטרה כי

הארץ

בפשיה השתתפו שר-החוץ הבריטי הארולד מקמילן, שר-החוץ האמריקני ג'ון פוסטר דאלס, ורולאן דיי-מארגרי, שייצג את צרפת בהעידת זינבה (על המשומר).

אליק מג, חיפה שר-החוץ הסובייטי, מולוטוב, המשיך להתאפק.

אנו חיים בשת-חירום, והיא מחייבת נקטת אמצעי-חירום, כדי להציל את ה"משק מצפרני האינפלציה (דבר).

אליק מג, חיפה לא חשבו הריח, העיקר לחיות איפה שורא.

ישראל ביקשה מארה"ב למכור לה 40 עד 40 מטוסי-קרב סילוניים (ידיעות אחרונות).

א. כהן, הרצליה...או לכל הפחות 40.

מסאת אורח הסרט (האדום והשחור) זמני ההצגות: 73.30 — 9.30 (הארץ).

מרדכי דן, תל-אביב אולי מוטב לקצץ מערכה אחת או שתיים?

אין חבר אנשים המגנבים יחד מהחיים תזמורת (מתוך הותכניה של תזמורת קרומבי).

ג. גלעד, תל-אביב

בהחלט לא! אמריקאי ממוצע (צורך): 316 קלור יות ליום. הודי ממוצע: 1590 קלוריות (העולם הזה).

יום קלמר, באר-שבע מתי מפליגה האונייה הבאה לבומביי?

מיה מירקיד את יום

ססו אנשים מכורסמים התכנסו לחוג את יובלו של זאב יוסי

איש חבורת האש, ועם חברו לקיבוץ עין-חרוד לשעבר יאני אבידוב איש נהלל. (בתמונה הגדולה משמאל).

שיו תשמעו קטע שפרויד יכול להיקברו" אחרי-כך פתח בריקוד סוער עם שלמה ("סוליימאן") כהן השחרחר.

גיבור הערב. למרות 60 שנותיו, היה זאב יוסיון במצב רוח מרוסס, העיר באמצע נאומו: "עכ"

הנשיאות. ליד שולחן הגשיאות התיישבה חבורה מכובדת ביותר שכללה את המבקר דב בר מלכין המזוקן (מימין), המזכיר הכללי של ההסתדרות מרדכי נמיר, אלוף משנה אהרן זאב, ראש ענף הסברה והשכלה במסכ"ל (משמאל) והמשורר אברהם שלונסקי (עומד במרכז) ששימש יושב-ראש ושפע הומור בנאומו: "נעלבתי שאיש לא קרא לי לנאום. לכן לא אנאס, אלא רק אומר לכם מה רציתי לומר, כדי שתדעו מה הפסדתם."

כל החברה. אוטובוס מיוחד הביא למסיבה את מעריצי יוסיון מירושלים. ביניהם: נתיבי אביב שהתפרסמה בשעתו כ"שד הבלונדי" של הפלמי"ח, לאחר שהצליחה לעכב אוטובוס ערבי בכביש הצפון הסטן שבידה בלבד. הפכה לשם דבר בין הבחורות הבלונדיניות, שלחמו שכם אחת עם

הרפתקות ליאוני-סיפוס. משה שמיר (ימין) חיבר במיוחד לכבוד המאורע דיאלוג אפלטוני מדומה בשם "ליאוניסיפוס בן ששים" שהושמע על ידי יוסף ידן (תמונה קיצונית מ"שמאל) וגרשון פלוטקין.

מזכיר מפא"י יונה כסה (למעלה) נשא נאום קצרצר, שלא כמנהגו בעוד שיחזקאל איש-כסית (באמצע), שערך את כל המסיבה על חשבונו, טרח בהגשת כמיות אינסופיות של סאלאטים, כריכים, פירות, והעיקר — משקאות שנלגמו בשפע, על-מנת לא לבייש את חתן-השמחה יוסקוביץ. שהוא מסוגל להכניס לקרבו כמות ענקית של משקאות כמעט מבלי להרגיש, כפי שיעידו עליו מכריו לשתיית שהתאספו למסיבה זו מכל קצות הארץ ושמחו בשמחת חתן-השמחה.

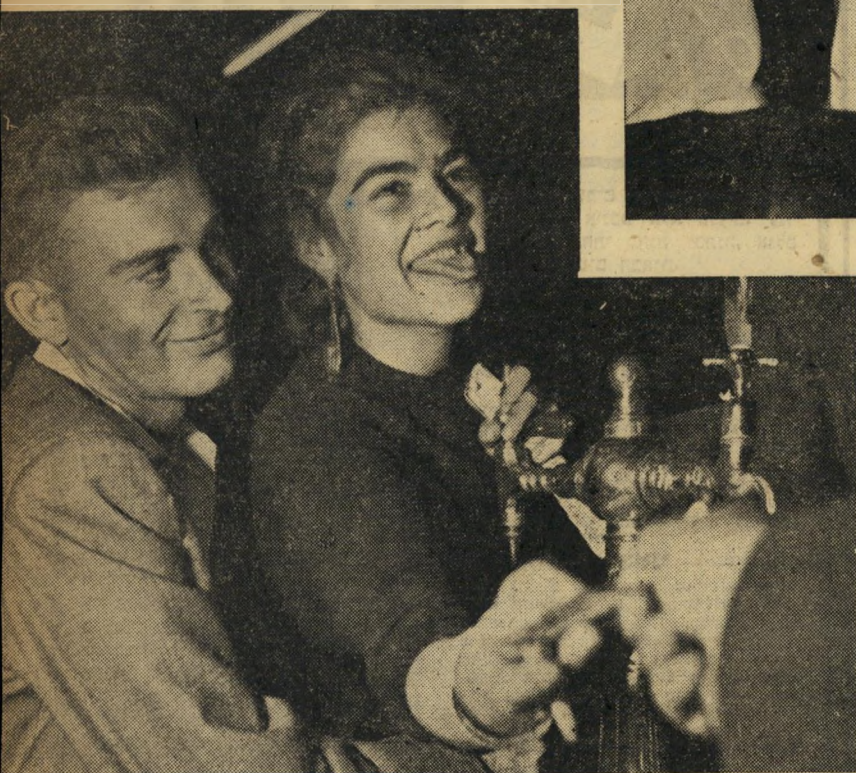

אקוביץ ?

שאינו אינו מכיר את שמו

איש הטור השביעי נתן אלתרמן אחד ממארגני המסיבה קרא שיר לכבודו של יוסקוביץ, אותו הגדיר: "ובכלל אס אמרתי / חסיד, ידיים, / לא חסיד ביחיד כי אס כפר חסידים".

הצעירים. הדור הצעיר של מעריצי יוסקוביץ השתתף יותר בשירה, כמו מינה כרובי (במרכז). השירים הסוערים ביותר: "צחק בקול פרוע, חא חא", "הזקן היי היי, הזקן מנהדיים".

בקיבוץ גשר כשהוא שוטף את ריצפת חדרו, צעק **משה** (חלך בשך ודס) **שמיר** לעברו: "יוסקוביץ, פעם אחת בחייך שטפת רצפה — וכבר תסרו אותך..." כשגבר אחר-כך הרעש באולם, בסרם פתח בדבריו מוכיר מפא"י **יונה כסה**, חבר קבוצת שילר, אמר שלונס קי: "אני רואה שיש כאן כמה אנשים שהם מיקו כבר לשמות יותר מעשור כוסיות. ובי כן, בין עשור לכסה — אל תפריעו לי..."

א סלטון אמר, כך בירך איש מערכת דבר **יהודה גוטלה**, "כי יבוא יום בו הפילור סופים יהיו למלכים, ואילו המלכים יהיו פילוסופים. אולם עד אותו יום נחוצים מתחכים שיביאו את דבר השירה למדיניות, ויוסקוביץ הוא הממלא תפקיד זה..." מיד לאחר מכן החל **משה שמיר** לשיר ב"קול רם: "עץ יוסיפון נתן ריחו, בין ים המלח ויריחו..." מאוחר יותר, כאשר איש שלושת המיתרים **אריה לביא** הכריז על השיר הבא של השלישייה בלשון זאת: "יוסקוביץ, לך לך למדבר ו' התערב שלונס קי: "לא, אל תלך. שב כאן!"

מי זה יוסקוביץ? תשעה מתוך עשרה אורחים בישראל לא ידעו לענות על השאלה. העשירי, שהוא בדרך כלל סופר, אמן, חבר-כנסת, משורר, שחקן, זמר, שר, רקדן, עסקן, יושב-כסית, עיתונאי, או מתכוון להיות משהו מכל אלה — ישתתף בהתלהבות רבה במשמע השאלה, יתחיל לספור סיפור ארוך... הוא יתחיל את סיפורו בקיבוץ גשר בעמק הירדן, מקומו הראשון של **זאב יוסיפון**, כפי שהוא נקרא כיום. משם יעבור לדפוס אחדות בתל-אביב, מקום בו אפשר היה לראות את יוסקוביץ בימים הטובים ההם כשהוא מסדר אותיות, ימשיך בתיאור עברה של עין חרוד, מקום בו הקים יוסקוביץ בית-דפוס קיבוצי ראשון והחל בעריכת בטאון הקיבוץ-המאוחד מבפנים... הסיפור יגיע עד לשנים האחרונות, בהן הקים יוסקוביץ ביומנו את תל"ס (תיאטרון למעברות), מוסד משותף למשרד החקלאות והמרכז לתרבות של ההסתדרות, שתפקידו ליצא את התרבות מן העיר אל המעברה... אך יותר מכל, מפורסם יוסקוביץ הידי, שאין טוב ממנו להשתייח כמה כוסיות קוניאק בצוותא... ההוכחה: מסיבת הפאר שנערכה לו על-ידי ידידיו ב"מלאת לו ששים שנה".

ניצח על כל המסיבה המשורר **אברהם** (על מלאת) **שלונסקי**, שאמר: "יוסקוביץ רגיל תמיד להיות שדכן לשמחותיהם של אחרים. עכשיו הוא עצמו חתן-השמחה, אבל הוא אינו רגיל לזה. עם כל גואם, נדמה כאילו הוא רוצה לומר: תנו לי, אני אעשה זאת יותר טוב!"...הפתגם קובע, אמר עוד שלונסקי, "כי הידידות היא אוצר שאין להוציא ממנו יותר ממה שהשקעת בו. יוסקוביץ יוצא מן הכלל: ממנו אפשר תמיד להוציא יותר ידידות משהשקעת בו..." לאחר שראש ענף השכלה והסברה במטכ"ל, אלוף-משנה **אהרן זאב**, משורר הילדים האהוב, סיים את ברכתו בת חמש הדקות, אמר שלונסקי: "עכשיו, לאחר שהאב טרף אותו, נהיה מלך קין את בעל היובל על-ידי (רב בר) מלך ב"ן... מלכין, מבקר התיאטרון המזוקן, נזכר בדבריו כיצד ראה יום אחד את יוסקוביץ בטבריה, בחברת כמה נערות חמור דות, כשהוא משתדל בכל כוחו להשפיע על-הן לקרוא את השירה האידישית".

לאחר שעורך הוצאת הספרים של הקיבוץ-המאוחד **מנחם דורמן** סיפר כי בגישתו הראשונה עם יוסקוביץ מצא אותו

נתן (הטור השביעי) **אלתרמן**, אחד מיוזמי המסיבה ומארגניה, חיבר במיוחד לכבודה שירה-תולים נחמד, שהוקרא על-ידו. קטעים: "...והקול אינו קול היובלות השכר חים / שליבך מפניהם מתבצר בברחים..." "בדברו על תל"ס / הוא שואג ומשאר / את שומעיו כמו בהלם..." "בשעת חסד / מתלבש על שרים / במנוון הכנסת..." "ולכן עוד יוסיף הוא לצעור. / הויקה לא תקפוף — / הוא יראה לה קפיצות ו'..." **בנימין** (על קפה הפוך) **גליל**, שנוכר בשמו הפרטי הישן של יוסקוביץ, האוהב אמר: "שמעתי שהשנה הזאת הוכרזה על-ידי שלטונות כסית כשנת יוסקוביץ. אני מציע סיסמה: 'ויונה וואוהו...' יוסקוביץ עצמו, שהודה למברכי, אמר בין השאר: "היו מיוצגים כאן כל הזומים. מלכין, בוקנו, ייצג כאן אפילו את החלק הדתי בקואליציה..." מיד לאחר מכן קרא הקדשה שרשם לו אלתרמן על הכרז השני של הטור השביעי: "מר יוסיפון, זה הספר הדל, אם / תשאל — במה הוא עשיר? / שעה הוא כמוך / כמה סקנדלים / ושר הוא כמוך / כמה מיני שיר".

סיר הפירים. מסמר המסיבה היה סיר החמין הגדול, המלא מעייט ממולאים מהבילים, שחולקו למסובים. יושב-הראש שלונסקי הגדיר אותו: "סיר הפירים אשר לחצקל".

חזרה (0:6), מכבי חיפה (0:5).
 • 56 קבוצות נרשמו למשחקי גביע-המדינה. בכללן: 12 קבוצות ליגה א', 26 קבוצות ליגה ב', 18 קבוצות ליגה ג'.
 • מכבי חיפה היתה הקבוצה שהשיגה את התוצאה הגבוהה ביותר במשחקי הגביע, בשני משחקים (נגד הפועל נס-ציונה 1:9, ונגד האורוותוכים מחיפה 0:9).
 • יחס שעריה של קבוצת הפועל פתח תקוה עמד על 4:19. (נגד מכבי יפו 1:5, הפועל נהריה 0:7, בית"ר תל-אביב 0:4, הפועל רמת-גן 0:2 ומכבי תל-אביב 3:1).
 • משחקי-הגמר שנערך בשבת האחרונה היה ה-18 במספר למן שנת 1929. בה זכו הפועל תל-אביב ומכבי החשמונאי ירושלים בצמחא בגביע הישראלי.
 • מכבי תל-אביב זכה עד כה 8 פעמים בגביע, הפועל תל-אביב — 5 פעמים, בית"ר תל-אביב — פעמיים, מכבי פתח-תקוה — פעמיים, והמשטרה הבריטית (לשעבר) — פעם יחידה.

אתלטיקה קלה מרתון למרגלות! התבור

בשנת 490 לפני הספירה יצא רץ יווני בשם פאליפידיס, לדרוכו ממרתון, כפר נידח כמחוז אתיקה לאתונה — מרחק 22 מיל.

בפיו היתה בשורה גדולה, בשורת נצחון היונים על הפרסים. הוא הגיע לכיכר המרכזית של אתונה, הספיק עוד להפליט את המר לים: "שמחו, כבשנו" ונפל ארצה ללא רוח חיים באפו.

לנצח בכל מחיר! 2445 שנה לאחר מותו הטררגי של פאליפידיס היווני, עלולה היתה להישנות התמונה. הפעם לא באתונה, אלא למרגלות הר התבור השוכן כבוד ב"גבול הצפוני של עמק יזרעאל. את מקומו של פאליפידיס היווני מילא הפעם ישראל אסולין (24), אתלט ישראלי למרחקים ארוכים, כים, שהיה קרבן אחת הסרגיות המסעירות ביותר בספורט הישראלי.

מדי שנה בשנה נערך מפעל ספורטיבי מסור רתי לזכרו של מיסד הפלמ"ח, אלוף יצחק שדה, מירוף הקפת התבור, מרחק 10 קילור מטרים, שבוצע השנה זו הפעם הרביעית.

במירוף הראשון זכה ישראל אסולין, ובשני המירוצים שלאחריו הקדים להגיע לגמר שלום קהלני, רץ צעיר (21) מחדרה. השבת שוב נפגשו השניים. החלטתו של אסולין היתה

מירומביץ (שמאל) בועט ישער יוסוקר
 "קום אל הקרב, יוסלה!"

נחושה: לנצח בכל מחיר!
הגביע למפגרי. אולם נראה כי הגורל העיוור בחר מבין שלוש מאות וחמישים השתתפים דווקא באסולין כקורבן המרוץ כולו. 9940 מטר הוביל בביטחה בראש הש מירוף, וכשנותרו לו 60 מטרים בלבד על מנת לזכות בפרס המהודר, גביע מערכת על החשמה, אפסו כוחותיו והוא צנח ארצה בעל"פ פוץ.
 גם הפעם זכה בגביע שלום קהלני, הגם שפיגר כל הזמן ב-200 מטר אחרי האלוף

כדורגל סוך טוב - הכל טוב

מלצר מהוקצע צעד בהנעה אל עבר אחד משולחנות אולסהאירחים במלון דל, החוזה קידה קלה והניח במרכז השולחן צלחת ובה מיסטינייר. אחד היושבים נטל את החשבון: 650 ל"י.
 איש לא השתומם על כך ששולחן אחד בלבד הגיע לחשבון כזה, כי לידו היו מסור כים אותה שעה הי"א של מכבי תל-אביב ו" מעריציהם השונים. יוסף ("יוסלה") מירימור ביץ, שהיה הגורם העיקרי לסכום מנופח זה, היה גם הגורם העיקרי לסיבת ההילולה: שעות ספורות לפני כן שפכו יוסלה ועשרת חבריו דם, זיעה ונעצבים על משטח הבוץ הדביק שבאיצטדיון הפועל חיפה.

בית-מטבחים. המחזה, שנערך אותה שבת לעיני 12 אלף צופים, דמה יותר לקרב בירת-פרים מאשר למשחק כדורגל. מצד אחד ניצבו אחד-עשר התוריאדורים אלופי פתח-תקוה, נרגשים, תוך ידיעה בטוחה כי נכון להם קרב שאין אכזרי ממנו, כי בקרב ושאר חי, לעלות שנית על הוירה. ואלו הפעם חזרו החיות הסצעות של מכבי תל-אביב, כששירי עורפם עוד שסועים מלהבי הבנדורלס, לאחר שנגזלה בכורתם בליגה הישראלית בידי הי"א ממלכס שהתנכלו להש-אירם מתיצמא בזכותם גם בגביע המדינה. איש מבין אלפי הצופים ההומים לא בא לראות תחיות אסתטיות והומאניות באותה התמודדות. אולם איש אף לא העלה בדעתו שיהיה זה בית-מטבחים על המגרש, קרב לחיים ולמוות.

בכל זוועה מבצבץ אישם גם זיק אנושי כלשהו. זיק זה נראה על המגרש בדמותו של יוסלה מירימוביץ, שלא שכח אף לרגע ש-המבצע הוא, בסופו של דבר, ספורטיבי ולא פעולה קרבית בגבול. בסיוע חברי קבוצתו יצחק נחמיאס, בנימין רבינוביץ, ושמואל (199) ישראלי, אירגן מערכת התקפות רצור פות ומחושבות שזיכו את קבוצתו בהחזקת גביע-המדינה לשנה נוספת, לאחר שקבעו ל-זכות המכבים שלושה שערים שהסתגנו אל הרשת הפתח-תקואית, למרות הננתן העיל-אית של יעקב היסוקר שניצב בשער כאריה בפתח האורתי, טרף בידיו עשרות כדורים, שערים בטוחים, מרגלי מתקיפיו, לרבות מכת 11 מטר.

כיום להוכיח את אבירותו, מוכן (045/788), שהוא נתניתי בן 20, להשאיר את נושאי התחכבותו לנערה בת ה-17 התל-אביבית ש-הוציאה להתכתב אתה. הוא הדגיש בפירוש שאינו רוצה להתכתב עם נתניית. ברבים אחרים, אומר הוא שאחרים אומרים שהוא (דו) נחמד, בעל השכלה תיכונית — בחור פשוט וחביב — בליכום.
 מן הנערה שתאות לכוון את עטה אליו, דורש הוא ש"תהיה נחמדה, ויחד עם זה שטמה ובעלת חוש-הומור".

גימנוזיסטית + סמינריסטית
 האחת בת 17, השניה — 18 — המסימות השנה את לימודיהן, זו סמינר והאחרת ב" גימנסיה. (045/789) לשתיהן זיקה למוסיקה, בעיות חינוך, תיאטרון, ספרות טובה ואף בבלוי משותף ועליו כיוות לבנות נילן. שתיהן מאוהדות כרצון להתכתב עם בחורים בימפטיים ונאים שהשכלתם תהיה גבוהה מ-שלנה, ונוסף על כך שיהיו תל-אביבים.

נדרש, לא?
 לעומת זאת, כותבים לי שניים אחרים: "אנו שני צברים בני 19 (נובה ממוצע של 1.80) מעזים לקחת לקבל מכתב משותף, או שניים צפרדים, משתי בנות חמודות בני 18 — 18 שתהיינה מוכנות מבחינה נפשית לצרף את תמונותיהן, וששתעניינה ברכבים אחרים, חוק מהאופנה האחרונה זו, עם כי הולכת רינה". (045/791) מוסיפים: "אם נכתוב שאנו אוהבים לטייל, לרקוד ונמ לשוחח על מדעי החברה, אמנות וקולנוע, זה יהיה נדרש, לא?"

להתכתבות, עניינים וירוקות
 (045/792) אף הם הינם שני צעירים בעלי השכלה תיכונית, עליונים וחובבי בילוי, הי אומרים שתפארתם איננה דווקא על דרך הפילוסופיה והתרבות הנכבדה. בני 20. רוצים הם לבלות את זמנם הפנוי בהתכתבות עם שתי נערות חמודות, רצוי בלוגיות עם עניינים וירוקות, אומרים הם, (למה?) ותיסאיות, נוסף על כך.

על כל חפונים אני בכל ענין שהוא, לצרף חמש מאות פרוטה בבוזים.

אקולוגיה תקבל בולנים

הג'לי הנפלא של "ארדי" נמכר מעתה בקופסה מהודרת הנושאת אחד מדגלי האומות.

האוסף 25 דגלים יקבל כפרס — מעטפה עם 25 בולים שונים.

האוסף 25 דגלים של 25 אומות (דגל מכל אומה) יקבל מעטפה עם 100 בולים מובחרים.

את הדגלים גזור מן הקופסא ושלח בדאר עם שמך וכתבתך המדויקת אל:

מבצע "שיכולים" — בית"ר ארדי

איזור התעשייה הרצויה

ארדי גלי קפוא

אם אתם חושבים שאלה הן כל התשרות בהגיוע, אינכם אלא טועים. עוד שמורים באמתחתי כהנה וכהנה, אולם נשאירים לפעמים הבאות.

מועדון חברתי
 (045/787). ששמו האמיתי הוא "בר" אוריון, וכתובתו: בית זנו, ירושלים, מומין צעירים וצעירות ירושלמיות להצטרף אליו עלימנת ליצור חוג לחיי חברה מעניינים. ב" חוג זה, מקוה הוא, יהיה מקום למיילים בצוואת, הרצאות, ויכוחים ושמיעת מוסיקה טובה. פרט לכך, לא יתנגד הלה להתכתב עם צעירה בני 28 — 22 המתגוררת ברחוק מקום מירושלים, על כל נושא שתמצא לנכון. אשר לו — הירוף בן 28, משכיל, סובל מ-חוסר חברה בכלל וחוסר פנאי בסרט. אולם למרות זאת בטוח הוא שיהיה בידו לעניין את הנערה המיועדת.

כולם אומרים שאני —

כדי להוכיח את אבירותו, מוכן (045/788), שהוא נתניתי בן 20, להשאיר את נושאי התחכבותו לנערה בת ה-17 התל-אביבית ש-הוציאה להתכתב אתה. הוא הדגיש בפירוש שאינו רוצה להתכתב עם נתניית. ברבים אחרים, אומר הוא שאחרים אומרים שהוא (דו) נחמד, בעל השכלה תיכונית — בחור פשוט וחביב — בליכום.
 מן הנערה שתאות לכוון את עטה אליו, דורש הוא ש"תהיה נחמדה, ויחד עם זה שטמה ובעלת חוש-הומור".

גימנוזיסטית + סמינריסטית
 האחת בת 17, השניה — 18 — המסימות השנה את לימודיהן, זו סמינר והאחרת ב" גימנסיה. (045/789) לשתיהן זיקה למוסיקה, בעיות חינוך, תיאטרון, ספרות טובה ואף בבלוי משותף ועליו כיוות לבנות נילן. שתיהן מאוהדות כרצון להתכתב עם בחורים בימפטיים ונאים שהשכלתם תהיה גבוהה מ-שלנה, ונוסף על כך שיהיו תל-אביבים.

נדרש, לא?
 לעומת זאת, כותבים לי שניים אחרים: "אנו שני צברים בני 19 (נובה ממוצע של 1.80) מעזים לקחת לקבל מכתב משותף, או שניים צפרדים, משתי בנות חמודות בני 18 — 18 שתהיינה מוכנות מבחינה נפשית לצרף את תמונותיהן, וששתעניינה ברכבים אחרים, חוק מהאופנה האחרונה זו, עם כי הולכת רינה". (045/791) מוסיפים: "אם נכתוב שאנו אוהבים לטייל, לרקוד ונמ לשוחח על מדעי החברה, אמנות וקולנוע, זה יהיה נדרש, לא?"

להתכתבות, עניינים וירוקות
 (045/792) אף הם הינם שני צעירים בעלי השכלה תיכונית, עליונים וחובבי בילוי, הי אומרים שתפארתם איננה דווקא על דרך הפילוסופיה והתרבות הנכבדה. בני 20. רוצים הם לבלות את זמנם הפנוי בהתכתבות עם שתי נערות חמודות, רצוי בלוגיות עם עניינים וירוקות, אומרים הם, (למה?) ותיסאיות, נוסף על כך.

על כל חפונים אני בכל ענין שהוא, לצרף חמש מאות פרוטה בבוזים.

דבר מוזר קרה עם אותו מכתב וזועף נגד החברה הסלוגית שהקים רעש כה גדול סביבו: נמצאו למכתב המקורי שני טענים, נערה ונער, הטוענים כל אחד שהוא/היא עורר/ה את הבעייה. כותבת הנערה:

"אני היא אותה נערה שכתבה את ה-מכתב הנועם על המושג 'חברה סלוגית', ראשית ברצוני לתקן את הודעתך כאילו אני משתייכת לחברה סלוגית בעוד שכתבתי תי בפירוש, שאני משתייכת לחברה מעין זו. דבר זה אינו מונע בעדי מלהגן על החברה הסלוגית... ושוב אני יכולה לה-זור ולומר, ללא חיתוך מבט צר-עין ופסימי, כי ריקודים ותנועות-גוף אינם מסוגלים להפוך אדם בעל אופי לקריי-ריסט חסר מטרה בחיים, סנוב, זעיר, כורגני, שומר על מוסכמות מעובשות, אוהב 'חיי שעה' וריקני.

מאחר שאיני מגינה על חברה אליה אני משתייכת, אוכל להתווכח על כל כך כאובייקטיביות ואולי גם אשתכנע לב-סוף?"

טוען הכתור:

"פעם כתבת שיש לי ראש חביב. תודה, פתאום את מספרת בטורך (העולם הזה 940) על הנערה שיצאה חוצץ נגד הנוער הסלוגי.

הגידי נא לי, הנאזה בבנות, מאימתי זה הפכתי והייתי לנערה? חי זיפי זקני הנגלחים יום יום ואפילו בחזי שאיני חושב אי-פעם להתקמר נשבעתי, שצוד לא עברתי שום ניתוח ההופך גבר לנערה. ומה שעזי הנ"ל בסורך מכנה 'הנערה שלך', מה אני? לסכית?

בתחשב במראך החמוד, איני תובע אותך לדין על הוצאת לעז ודיבה. ובאשר לעזוי — יחשוב לו כאות נפשו, שאני נערה. הייתי רק רוצה לראותו ורקד פעם הורה או דבק, ולראות ולהתבונן כמה עשו יצא לו מהתחככות 'עממית' כזאת של זרוע ברורע ורגל או נעל ברצפה... נראה שהוא מתכוון לאבק ולא לעשן. היי שלום, רותי, ואל תהפכני שוב לבת מינר.

שלך, אלי."

בקרו בשיא הפחד

מישל דלאסאל הוא מנהל בית-ספר לנער-רים. אדם קשה, השנוא גם על אשתו וגם על אהובתו. השתים מחליטות לרצוח אותו. בעת נסיעה אל עיר סמוכה הן מרדימות אותו, אחר מטייעות אותו באמבט. את הן גחיה הן מחזירות לבית-הספר, משליכות אותה לבריכת-השחיה.

בעת ניקוי הבריכה מדברר כי הגחיה נעל-מה ואיננה. אבל מישל דלאסאל לא נעלם לגמרי. בכל אשר פונות הנשים מוצאות הן את עקבותיו. האם חזר אל הבית כרוח-רפ-אים? השתים מאבדות את השליטה על עצ-מן, מטיחות בפומבי אשמות זו כלפי זו. בלש שיצא-רדימוס מתחיל מתעניין בפרשה. בלילה אחד נראה אור בוקע מחדרו של הגרצח. אחת הרוצחות צועדת אט אט לעבר הדלת. היא פותחת אותה. מה מצפה לה מ-אחוריה?

פארטר התעלף. זו השאלה שמציג בפני הצופה במאימתח אונרידורני (שכר האימח) קלווין בסרט הממתח, המפחיד והמרק ביותר שהוצג אי-פעם:

בנות השמן. בנות השמן אינו לבקלי

לבן, בעצם, הוא אינו משורטט כלל כי אם מרוח היטב על המסך הסינמסקופי, כשדוקע משמשים לו: אזור בת-הבושת של דמשק, מקדש בעל-עשתורת שסוף הזימה ועוד מקד-מות כאלה שהכניסה אליהם מצריכה עמידה בתור ליד קופת הקולנוע. כל זה היה יכול להיות מאד משעשע אלמלא היה עצוב ביותר.

סכך עם מוצא

בשליחות לטנגיר הוא סרט-מתח מסוכן ביותר, שגיבורו הוא ג'ק פאלאנס בדמות אמריקאי המחפש את חברו, טייס שנחת בטנגיר כשבמטוסו פליט מעבר למ-סך-הברזל. עד שמתבררים הדברים, קצת לפני המלה "סוף" מסתכן הרפתקן פאלאנס ב-פליים, נחקר על ידי המשטרה, צרפתיה יפה קורין קאלבה חוטפת כדור בהגינה עליו, בעוד שהוא עצמו נחטף — מטעמים רומנ-טיים — על ידי ג'ון פונטיין, המגלמת בסרט דמות של סוכנת רשת הריגול האמריקאית. למרות התסבוכת בשליחות לטנגיר עושה את שליחותו, ממח את הצופה.

מטורף לחלוטין

לפנים — הדבר נראה כאילו אירע לפני מאה שנה — היתה הולידה מפורסמת בקר-מדיה המטרופיטלה. הכל עסקו בה: פרס-

מראות כנען ב.הבן החומה-עם מאפר ובגדים שקופים, נגד הצנזור!

טון סטרג'ס, האחים מארקס, גריגורי לה-קאבה, אפילו ג'ון פורד. עכשו שולט בהר-ליבוד המזרח, הסרט התנ"כי (ראה למעלה) הליבנטיני. סטרג'ס מסריט בצרפת, להקאבה נפטר, פורד עסוק בסרטי מערב-פרוע, הא-חים מארקס נפרדו, מופיעים בעיקר בטל-ביזיה.

מצב זה ניסה להציל במאימפיקט-סרטים גאולי ג'ונסון, שסרטו **השדה הכלונדרי** הוא נסיון לשעשע בעלילה ושיח מטורפים. במידה מסוימת הוא מצליח.

הכל מתרחש במכללה אמריקאית, אליה נמלטו שתי רקוניות בולדסקי, קרלי (שרי נורת) וסטורמי (בטי גריבל), מפחד רוצח עולם-תחתון. המכללה היא אחד מאותם מקד-מות שלמלו של החינוך האמריקאי יש למ-צוא אותם רק בהולידה. בראשה עומד הדיקן הקומי ביותר שנראה אי-פעם על הבד, סינמ-סקופי או רגיל-ממדים, באישיותו של צ'ארלס קיברן, המנסה, באחת התמונות המברחות אשר בסרט, להימלט מזרועותיה הנכונות לחיבוק של העלמה נורת.

חוש הומור לא מת. שפע של מצבים מגוכחים עושים את הקומדיה המטרופי-זאת קצת מטורפת יותר-על-המידה, אבל ל-אחר המזון הרוחני שכולו רוח-שטות ש-הובא מהולידה בתורשים — בעצם, בשנים — האחרונות, כמה טוב לראות שעדיין לא מת בה חוש ההומור.

בהופעת הבכורה שלה בתפקיד כוכב מו-כחה שרי נורת, בעלת מזג חם וגנוח להת-לקחות, היודעת לצאת במחול סוער גם כער-צומו של סכס חלוקת-תעודות-גמר, שאם כי (בסרט) עברה מופקפק, עתידה בסרטים אחר-רים כטוח.

• התיאטרון האירופי האמריקאי שתוכ-ניתו מורכבת ממערכונים עשירי רמזים פור-נוגרפיים, ומחזות חישוף.

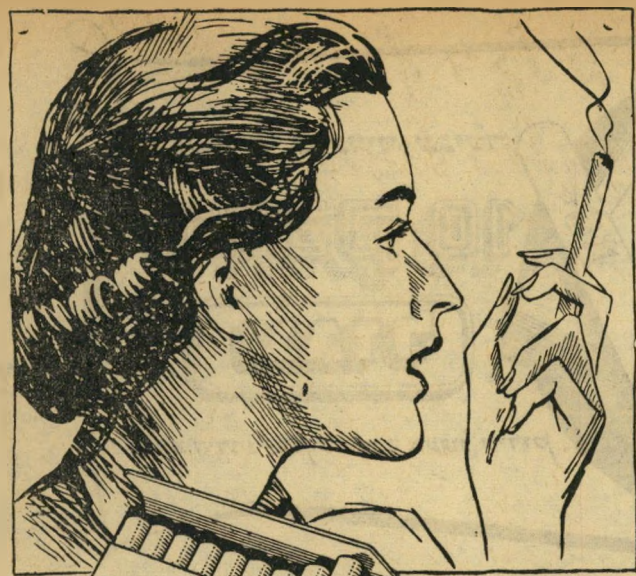
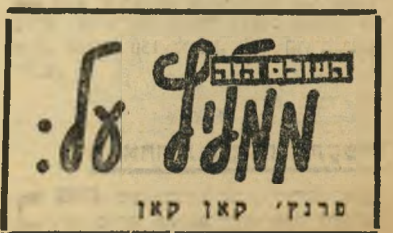
עצבים חלשים. האגדה מספרת שבעת הצנח-צנה פילוסוף-סופר-מתח ז'אן פול סארטר מתעלף. היתה לו סיבה מספקת לכך.

סרטים

משעשע או עצוב

הולידה נגישת תמיד לנושא תנ"כי או מן הכרית-החוש בירת-כבוד, מסירה בפניו את כובעה בהכנעה. ביחד עם הכובע צונח גם ראשה מעל כתפיה. **הבן החומה** הוא דוגמה רחבת-מידות, אף כי נראה כי איש לא התייחס אל הסרט ברצינות: כמה מן השח-קים המעולים המופיעים בו משחקים כמו בקומדיה: לווי קאלהרן בתפקיד כהן בעל וועשותורת, פראנסיס סאליבן כמלחה בריבית, הנרי דניאל כמנהל-עבודה מסית-למרד. ה-רציניים ביותר הם, כרגיל, גם המגוכחים ביותר: לאנה טרנר, בתלבוסת חשפנית (על מכנסים צרים, שצבעם כצבע העור, תכסיס הולידהי אנטי-צנזורי) בדמות כוהנת עשתור-רת פתיינית, אדמונד פורדום כבן החוטא, העווב את בית אביו ביפו, הולך לדמשק החוטא, חוזר אל אבא לאחר הרפתקות רבות.

מרוח היטב. על הסרט ניכרת השפעה רבה של מאפו. כל הנבלים שחורים. אפילו מיקה, הבן החוטא אינו משורטט בשחור-

היא אשת חיל בעסקים... מבצעת עבודת גברים בתבונה נשית... יודעת שבעבור מיטב הדברים בחיים יש לשלם קצת יותר...

... מובן מאליו:

נלסון היא מעשנת!

בהזמנות נא לפנות: תל-אביב, טלפון 5310, 25310; ירושלים, טל. 5611; חיפה, טל. 4089, ולכל בימ"ס לצבעים.

הגברת האלגנטית
שומרת על בריאות ויפי שערותיה —
משתמשת במברשת ראש
BARLETTE
להשיג עתה בפרסומיות ובתי-מרקחת.

המפיץ: חיים ברוך, ת"א
רח' כפר גלעדי 1, טל. 5750

מעלות הישר

בתל אביב, החליט עמנואל בן-גוריון על תרומה מקורית לקרן המגן, העביר ל-משרד-הבטחון מאה ספרי תהלים, הסביר במכתב לוי: "אני מאמין באמונה שלמה שאמירת תהלים בצה"ל תביא לנצחון צבאנו יותר מנשק כבד או מודרני."

רחמים שנאתי

בדאלאס, ארצות הברית, ביקשה אליי נור קורטס מהמשרה לגלות את עקיבותיו של קבצן עובר-אורח, לו נתנה מודרון ישן, בו החביאה לפני שנים מספר מאה דולרים.

מחויין לתפקיד

בוינה, אוסטריה, נאלצה השוטרת גרטה הרבינגר להודות לפני מפקדיה כי בעת סיורה בחשמלית הצליח כייסנוסע ליטול ממנה את ארנקו, שהכיל 200 שילינגים ב-מוזמן, את המחאת המשכורת החודשית שלה ואת תעודת-ההשטרת שלה.

קריאת אהבה

בהעיתונים, ביקשה לחזור ולהדפיס ב-ניו-יורק פנתה לואיס סמית למערכות שנייה את הידיעה על גירושיה, הסבירה: "ישנו גבר אחד שרצה מזמן לצאת אתי. לו ראה את הידיעה בעיתון חודאי היה מתקשר אתי. לכן אני בטוחה שהוא לא ראה אותה בפעם הראשונה."

ריצה קנה ריון!

בתל-אביב, אסרה הרבנות הראשית לצה"ל את הטלת עונש הריצה מסביב למגרש המסדרים ביום השבת חוץ נימוק כי אין לרוץ בשבת אלא אם כן הדבר הוא דבר מצווה, כגון ריצה לבית-הכנסת.

על שדיגדת, דיגדוך

בבנגאזי, לוב, גילה ספרן הספרייה ה-אמריקאית כי קוראים ערביים תלשו מאנציקלופדיה גיאוגרפית חדשה את דגל ישראל, לא התפלא לגלות למחרת כי קוראים יהודים תלשו את דגלי כל ארצות ערב מאותה אנציקלופדיה.

אהבה על תנאי

בצפת, חייב השופט יצחק ברוזאב בעל שהיכה את אשתו להביא לה משך שבוע מדי יום ביומו זר פרחים, אליו יצרף כרטיס נושא הכתובת "לאהובתי היקרה, באהבה מכעלך" הוסיף שעל הנאשם להציג את הזר במשרה לבקורת לפני הגשתו.

תקופת התמחות

בחיפה, צלצל אלמוני למספר טלפון מקרי, ניהל שיחה ממושכת עם צעירה שענתה לו מן הצד השני של הקו, נאלץ לבטל את הפגישה שקבע עם הצעירה כאשר אם הצעירה התערבה בשיחה, הסבירה כי בתה בת שבע בלבד.

כריכת היתומים

בעין-החורש, עמק חפר, נעלמו אמי הות הדגים באופן מסתורי מבריכת ה-מדינה, אילצו את המשק לקנות אמהות חדר שות, במחיר 150 לירות, לכל הדגים שנת-ייתמו.

התאחדות בעלות התעשייה

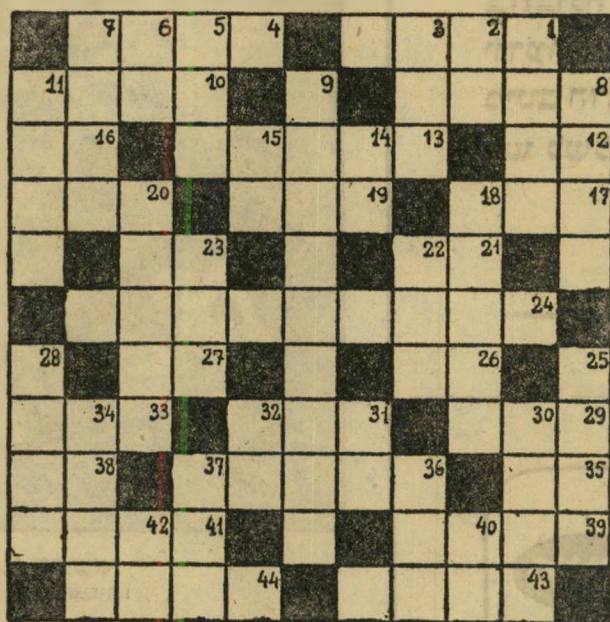
בצפת, טעה טלפוניסט מרכזית הטלפון-נים, בקיש את "בית-החרושת לילדים", כאשר עמד לבקש את בית-החולים לילודות.

פרס עשר לירות

יוגורל
בין
פותרים

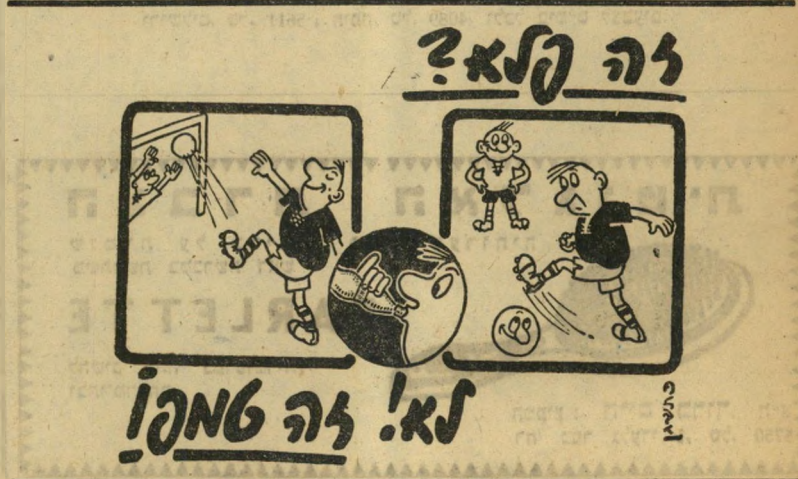
תשבץ 945

- מאונך:** 1. בלש ישר; 2. מרדכי; 3. רמז; 4. פחד; 5. יישוב בעמק יזרעאל; 6. אות אנגלית; 7. על כל סוס-משא; 8. פיקודו של אלוף איילון; 9. הנשק אותו מקבלים המצרים; 10. שולחן, למשל; 11. רים; 12. חיל; 13. הבעת-כאב; 14. נשים; 15. חולדה היתה כזאת; 16. אשת דת נוצרית; 17. תאור לא קץ; 18. מה שאינן היה רוצה לנתק מישראל; 19. מלחמה מצריות עוגנות ב-קרבת עיר ישראלית זו; 20. מכשיר משרדי יעיל מאד; 21. המדבר בו נמר צאת כונתילה; 22. משה כרמל, לאחרונה; 23. נשיא ושמר סינגמן; 24. אחת מ-חידושיה של עיריית חיפה; 25. תיאטרון הפועלים; 26. מבצע במלחמת העצמאות; 27. סמל האיטיות; 28. מס-פר אוניות.
- מאונך:** 1. בלש ישר; 2. מרדכי; 3. רמז; 4. פחד; 5. יישוב בעמק יזרעאל; 6. אות אנגלית; 7. על כל סוס-משא; 8. פיקודו של אלוף איילון; 9. הנשק אותו מקבלים המצרים; 10. שולחן, למשל; 11. רים; 12. חיל; 13. הבעת-כאב; 14. נשים; 15. חולדה היתה כזאת; 16. אשת דת נוצרית; 17. תאור לא קץ; 18. מה שאינן היה רוצה לנתק מישראל; 19. מלחמה מצריות עוגנות ב-קרבת עיר ישראלית זו; 20. מכשיר משרדי יעיל מאד; 21. המדבר בו נמר צאת כונתילה; 22. משה כרמל, לאחרונה; 23. נשיא ושמר סינגמן; 24. אחת מ-חידושיה של עיריית חיפה; 25. תיאטרון הפועלים; 26. מבצע במלחמת העצמאות; 27. סמל האיטיות; 28. מס-פר אוניות.

חילופין
דירת לוכסוס בת 2½ חדר עם ארונות קיר וגינת נוי במרכז קריית ביאליק רבע שעה נסיעה ממרכז הדר הכרמלי; אוטובוס כל 5, 10 דקות) מוצעת תמורת דירה בת 2-3 חדרים בתל-אביב.
באות בחשבון גם הצעות קנייה או מכירה בלבד (רק מאנשים פרטיים) לפנות טלפוני 71490 תל-אביב או ד"ר הורוביץ, רמת-גן, רחוב הניצנים 10

תשומת לב!
תשומת לב!
קורסים חדשים
מתחילים ב-30 לנובמבר ובי-1 לדצמבר מתחילים לימודים במשך 3 חודשים תפירה וגזירה
למשתלמות, לתופרות וקונפקצוריס, קורסים מזורזים לגזירה ולמודליוציה. שיטות אמריקניות וצרפתיות חדשות. מדה וקונפקציה
בי-ס לתפירה וגזירה
"ליאונורה"
שלמה המלך 72, תל-אביב
עליד גן החיות
ההרשה
יום יום 9-1, 7-4

ראיונות מיוחדים

לגמרי

היהודים הבינו זאת ונטלים חלק פעיל ב-
מאבק לשחרור.

הבוגר. ציוני אנטי-ישראלי

הראיון המעניין ביותר שהיה לי,
אשר נעשה לי על ידי אדם שנאסר עלי לפרסם
את שמו או לצטט אותו.

בן 78. איש מדע גדול. איש שנטל חלק
פעיל ביותר בעיצוב דמותו של המרחב לא-
חר מלחמת העולם הראשונה, ועמד במשך
שנים רבות מאחורי הקלעים של המדיניות
הצרפתית באזור. ידיד של פייסל, וייצמן
ולורנס. התיישב מהפוליטיקה לחלוטין. אי-
שיות גדולה, מלאת סתירות גדולות — רגש
דתי עמוק, גאונות, אהבה עמוקה לציונות
והתנגדות עמוקה למדינת ישראל.
הוא שוחח עמי במשך שתיים בדירתו,
ורבריו היו מעין חידודי אישי. אני רוצה לצ-
טט רק קטע אחד מהשיחה, המאיר את אי-
אישיותו ואינו נוגע בפרטים אשר אודותיהם
שוחחנו.

„כל ימי הייתי ידיד לערבים“, אמר, „אך
היום אני מרגיש את עצמי בוגד. אבי היה
אמן. ספור אחד מספר לי בילדותי עומד עתה
לנגד עיני. יום אחד הלך אבי לבית המס-
בחים, בו שוחטים כבשים. יש שם כבשה
אחת, כבשה בוגדת, אותה לא שוחטים. היא
מוליכה את כל הכבשים אחריה עד למקום
ההריגה. יש שם דלת אחת קטנה, המיועדת
רק לה. רק היא מכירה אותה, כי היא עו-
דת שם יום יום. כאשר מגיעות הכבשים
למקום הטבח, מפנה הבוגדת את
ראשה אחורנית להטיל בהם מבט — ואיזה
מבט! — אחר היא חומקת בעד דלת המפלט
הקטנה הפרטית שלה. אלה שהלכו אחריה
מובלות לטבח.“

המצרי שסידר אותי

ביקשתי מאת המתווך להפגיש את
מי עם איש השגרירות המצרית. רציתי
שהאיש יהיה בעל עמדת מפתח בשגרירות,
ואיש אינטליגנטי. המתווך אמר שאין זה בל-
תיאפשר, וביקש ממני להתקשר עמו כע-
בור כמה ימים.

כעבור כמה ימים התקשרתי.
„הענין סודי“, אמר המתווך, „סור מחר
בבוקר בשעה 11.00 אל משרדי.“
למחרת בבוקר הודיעו העתונים על פגי-
שתי של שרת עם דאסל ומקמילן. הכיתי ב-
משרדו של המתווך מ-11.00 עד 12.00. ב-
שעה 12.00 נקראתי להיכנס לחדר.

הצגתי את עצמי. המצרי לא הציג את
עצמו. התנצלותו על הצרפתית הגרועה ש-
בפי וביקשתי לדבר אנגלית. המצרי לא הס-
כים. אמרתי שאם כך יצטרך המתווך לתר-
גם. או יותר המצרי ואמר: „אול רייט,
אנגליש!“

„הייתי רוצה לשאול אותך כמה שאלות“,
אמרתי.

„מדוע אתה רוצה לשאול אותי שאלות?“
„כי אני עתונאי, סופר של העולם הזה,
עתון המטיף לשלום במרחב. אינני רוצה
לגזול הרבה מזמני, על כן אשאל אותך רק
שאלות מעטות, השאלות החשובות בלבד.“
„האם רוצה מצרים במלחמה עם ישראל?“
„אינני מוסמך לענות לך.“

„גם אני איני מוסמך לשאול אותך. אני
רוצה לדעת מהי ההרגשה בלב העם המצרי
כלפי ישראל.“

„בוא מחר בשעה 11.00 בבוקר לקפה
מאריניאן בשאנזליז. שם נשוחח.“
כאן התערב המתווך ואמר: „אולי תש-
וחו בנתיים על דברים אחרים?“

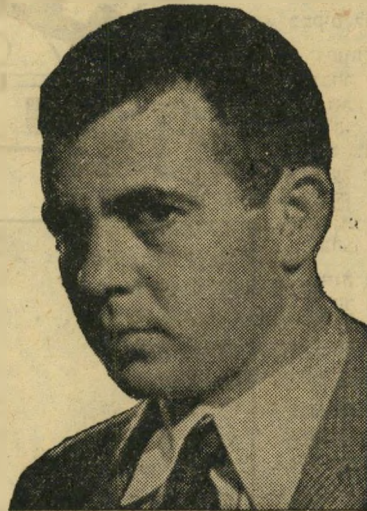
„לא!“ אמר המצרי, „אני מעדיף שניפגש
מחר ונשוחח על הכל.“

ויהי בי מבט לגלגני.
„סלח לי על שהתחלתי מהסוף“, אמרתי,
„כאשר נפרדנו בלתי צייתני. כמובן שהמצרי
לא בא לפגישה. העתונים הודיעו על התנג-
דות חדה בגבול. ישראל לקחה עשרים
שבועיים. המצרי היה ממור וסידר אותי.“

ת: בהחלט כן. גם הרוב בניהו דסחור
בתוניסיה, בראשותו של חביב בורגיבה,
הולך בדרך זו. שאיפתנו היא לארגן את
שלוש מדינות צפון-אפריקה במסגרת פד-
ראלית, עצמאית, הקשורה בצרפת במסגרת
של קהילת עמים, כדוגמת הקומנולת הד-
ברייט. מפלגת הפדאי מתנגדת לליגה הערבית
ולכל אידיאולוגיה גזענית או דתית. ההש-
תייכות אלינו אינה מותנה בדת או גזע, אנו
המפלגה הדימוקרטית של כל תושבי מרו-
קו. מר בנאורף יוכל להסביר לך זאת.
ש: האם חשוב מאד אם על כסא הסול-
טן ישב סידי מולאי בכרעאפה או סידי מו-
לאי בן יוסף?

שית. אז תעמודנה לפניו שתי ברירות: לפי
נות אל ההמונים (שאנים), כי הוא נשען לפי
שעה אך ורק על הכת הצבאית, או להיכנע
ללא תנאים. אז יכול סופו להיות כסופו
של מוסאדק.

ואם יחליט להכנע, עלולים אותם ההמונים
שהוא בוטח בהם להפיל אותו. כך קורה עם
הרבה מנהיגים שהעולם מייחס להם כוחות
שאין להם. כאשר עלה מנדס-פראנס לשלטון,
היו הכל בטוחים שהוא ישתחרר את צרפת
מהתלות הפוליטית באמריקה. כולם חשבו
כך, חוץ ממנדס-פרנס. ואין זאת אשמתו
שתלו בו כוחות כאלה. אולם כאשר הסכים
לתוכנית האמריקאית לחימוש גרמניה, נפל.

פאריס היא צומת-הדרכים בין
קאהיר ובגדאד. מראקש ותל-
אביב. ביירות וטוניס. בפאריס
מתנגשות כל הדעות של כל
המומחים לכל בעיות המרחב,
מבעיית מרוקו ועד בעיית ישר-
אל. השבוע התרוצץ עמוס קינן
בין כל המומחים האלה ושאל
את כולם לדעותיהם על כל
הבעיות.

ת: הדבר אינו חשוב כשלעצמו, אך הוא
חשוב כסמל. בכרעאפה הושב על כסא בידי
הצרפתים, בניגוד לרצון העם המרוקאי. בן
יוסף מסמל לגבינו את המלחמה לעצמאות.
אך אין בכוחנו להשאיר את המשטר ב-
מרוקו כמו שהיה. אנו רוצים במונרכיה
קונסטיטוציונית, בעוד שבידי הסולטן תי-
שאר סמכות סמלית בלבד. נציגי מפלגתנו,
שביקרו אצל הסולטן הגולה במדגסקר, הבי-
או ממנו מכתב חתום בו הוא מתחר על סמ-
כויותיו הבלעדיות כסולטן ומסכים למועצת
כתר. זהו צעד ראשון לקראת הקמת מדי-
נה דימוקרטית.

האיסטיקאל הנתמך בכספי הליגה הער-
בית, עומד עתה במצב מגוחך בשל כך. הם
מסרבים להכיר במועצת-הכתר, בעוד שהי-
סולטן הגולה עצמו הסכים לכך. כאשר יח-
זור הסולטן, לפי דרישתם, יאלצו לצאת
כנגדו, או לחתור.

בנאורף: היהודים יחליטו

יהודים במרוקו סובלים קודם כל
[1] מעוני. זוהי בעייה חברתית. ממשלה
עצמאית שתקום במרוקו תצטרך לדאוג ל-
שיפור מצבם. מפלגת הפדאי תעניק להם,
כמובן, שחיוניות.

קיימת הבעיה של הגירה. זוהי בעייה עדי-
נה. על היהודים יהיה להחליט. אלה שרצו-
נם להגר, חופשיים לעשות זאת. אך טבעי
הוא שאנשים השרויים במחסור ירצו להגר
למקום בו יהיה מצבם טוב יותר. אך אלה
שישארו, חייבים לתת יד לתנועת-השחרור
של מרוקו. אני שמח לציין שרבים מבין

עבד אלינאצר עומד באותו מצב. במקום
או במאחז יאלץ לפעול לפי רצונם של
האמריקאים. ואם לא הוא, יעשה זאת מישהו
אחר.

שרכאוי: נגד הליגה הערבית

מר שרכאוי הוא דוברת של הפדאי,
המפלגה הדימוקרטית של מרוקו. ה-
שנייה בגודלה וחשיבותה לאחר האיסטיקאל.
הוא בא לפאריס לשאת ולתת עם הממשלה
הצרפתית. יחד איתו הגיע גם מר בנאורף,
יהודי, המומחה של המפלגה לבעייה היהודי-
דית של מרוקו. שניהם קיבלו אותי בגראנד
הוטל שליד כיכר האופרה, בו התאכסנו ב-
שהותם בבירה. מר שרכאוי הוא איש אדיב,
משכיל, מערבי בהליכותיו, מהיר-מחשבה, ו-
משיב קצרות לענין.

ש: מר שרכאוי, במה דוגלת מפלגתך?
ת: בראש וראשונה, בעצמאות למרוקו.
זוהי מטרונתה הראשונה והראשונה.
ש: אכן, במה אתם נבדלים מהאיס-
טיקאל?

ת: באיסטיקאל קיימים שני פלגים, ה-
רוב הקיצוני והמיעוט המתון. הרוב דוגל
בפאן-ערביות בהצטרפות לחברה הערבית וב-
פאן-איסלאם. אנו לוחמים להקמת ממש-
למוקראטי במרוקו, לפי המתכונת המערבית.
דבר זה אומה. בראש ובראשונה, הפרדת
דת מהמדינה. אנו שואפים להמשיך ולקיים
יחסי ידידות עם צרפת גם לאחר שתקום
ממשלה עצמאית במרוקו.

ש: האם קיימת נטייה זו גם בשאר אר-
צות צפון-אפריקה?

דוארד סאבלייה הוא פרשנו המדיני
א של לה מונד לענייני המרחב. הוא אחד
מגדולי המומחים של המערב, וללא ספק
גדול המומחים של צרפת, לכל הנעשה כיום
באזור המשתרע מטהרן עד טוברוק. הידיר
עות המופיעות בלה מונד הינן לרוב מדר-
ייקות ומהימנות יותר מאלה שבידי כל שר-
רותריהמודיעין של מעצמות המערב. זוהי
עובדה.

לסאבלייה הקשרים הטובים ביותר בכל
בירות ערב. הוא איש מתקדם בדעותיו, אך
טריקולוניאליסט, מערבי-מתון. העתון לה
מונד היה הראשון שיצר את המושג „נייט-
רליזם“ בפובליציסטיקה האירופית. פרט
מענין הוא שסאבלייה הנו יהודי מבגדד. הוא
קיבל אותי במשרדו במערכת העתון.
ש: מר סאבלייה, מה דעתך על התפת-
חות העניינים בצפון-אפריקה?

ת: הבעייה אינה בין צרפת וצפון-אפ-
ריקה, אלא בראש וראשונה בין צרפת לבין
עצמה. בצפון-אפריקה יושבים שני מיליון
צרפתים, מהם מיליון באלגיר. הם קולוני-
אליסטים. הם מחזיקים בידיהם בכל עמדות
המפתח של האדמיניסטרציה, המשטרה וה-
צבא שם. כך הם יכולים לקיים לחץ עצום
על הממשלה. הם אינם מוכנים לשום פתרון
ולשום פשרה. אילו היו פותרים את הבעייה
באופן רדיקלי, ומעבירים את שני המיל-
יונים הללו בחזרה לצרפת היו הללו על-
לים להוות סכנה לדמוקרטיה הצרפתית.

ש: נעבור למצב במרחב. האם, לדעתך,
החליטו מעצמות המערב להקריב את ישר-
אל?

ת: בהחלט לא. ומסיבה זו, עד כמה שהי-
דבר תלוי במעצמות המערב, לא תפרוץ מל-
חמה בין ישראל ובין ארצות ערב. הן אינן
יכולות להקריב את ישראל, כי הן יודעות
היטב שישאלה היא כוח. אילו רצו להקריב
אותה, לא היו מעניקים לה סיוע.

הבעייה היא קצת יותר עדינה. האמריקאים
מעוניינים לארגן את המזרח-התיכון במסגרת
של בריתות צבאיות. לפי המצב כיום, אי
אפשר עדיין להכניס את ישראל למסגרת
זאת, כי לא כל מדינות ערב נכנסו אליה.
כל בקשותיה של ישראל לברית צבאית נפ-
רדת עם אמריקה תהיינה ללא הועיל. האמרי-
קאים אינם מוכנים להסתכן. הם דורשים מ-
ישראל סכלנות. רק לאחר שתירתמנה כל
מדינות ערב, כולל מצרים, כברית אחת
כדוגמת ברית תורכיה-ציראק-פאקיסטאן,
יבוא תורה של ישראל. אז יוכלו האמריקאים
ללחוץ על מדינות ערב ולכפות עליהן שלום
עם ישראל.

ש: האם רואה אתה במרחב תנועות פרו-
גרסיביות? האם קיימת נטייה לנייטרליזציה
של המזרח-התיכון?

ת: לא. עדיין מוקדם מדי. המזרח-התי-
כון אינו בשל. אם תפרוץ שם מהפכה, יהיה
סוה כסוף המהפכה במכסיקו או בגוא-
טמאלה.

הן מזה: איני מאמין בנייטרליזם. אנו
המצאנו את המונח הזה, ונעים מאד
להשתמש בו, אך הוא אינו ריאלי. גם נהרו
אינו נייטרלי. העולם מחולק למחנות, ואפשר
להשתתף למחנה זה או אחר. בתוך מחנה
המערב אפשר להיות קיצוני או מתון, מחר-
חר-מלחמה או רודף-שלום. כל עוד משתייכת
הידו של נהרו לקומנוולת הבריטי, היא
חלק מהמערב. אז היא יכולה לדבר על נייט-
רליזם. נהרו אינו מעלה אפילו בדעתו לפרוש
ממחנה המערב ולעמוד בוד. זה בלתי אפ-
שרי בעולם של היום.

ש: האם עבד אלינאצר הוא אנטי-מער-
בי?

ת: לא. הוא רק נהנה מהעובדה שהמער-
ב הינו עדיין שטח-הפקר במידת מה. הוא
יכול עדיין להשתעשע בקניית נשק מהגוש
המזרחי. כי עדיין לא עמד בפני מבחן. הוא
יבוא כאשר האמריקאים יחליטו ללחוץ
עליו להצטרף לברית צבאית אנטי-קומוניס-
טית.

יו"ר אגודת צרכנים להגנת הצרכן בעיר מגוריו האמריקאית בוסטון, הוקם ביוזמתו ובעזרת מר אבא חושי, ראש עיריית חיפה, ומספר אישים המכון לסחר הוגן. זאב סחר שימש כמזכיר הכבוד של המכון. תפקידו של המכון: להשגיח על כך כי הציבור לא יקופח.

המכונים המקבילים בארצות-הברית, הידועים כבי. בי. (לפי ראשי התיבות של באטאר ביזנס בירו — המכון לסחר הוגן) מזוהים את הציבור מפני סוחרים ותעשיינים לא הגונים עלידי פרסום מודעות ענק בעיתונים, ברדיו ובטלביזיה. לרשותו של סחר לא עמדו שום אמצעים ממין זה.

כן עמד לרשותו: נסיונו כאיש פרסום ויחסי ציבור. במקום להעניש את הסוחר העבריין החליט כי עדיף הוא להעניק פרס לסוחר ההגון, ולתעשין שתוצרתו מספקת את הצרכן, וכך נולד אצלו הרעיון לעריכת משאל לבחירת בית העסק ומוצר התעשייה המובחרים ביותר.

עתה חזר סחר על מבצעו בשנייה. עם ידיעות אחרונות חולקו רבבות שאלונים מבית לבית, בבתי-קפה, בתורים לאוטובוסים, בתורים לקולנוע. המבצע הועבר השנה בהצ' להחל לא תקרים: נתקבלו 24600 תשובות שבחרו במוצרי התעשייה ובבתי העסק המובחרים ביותר בתל-אביב, ירושלים, נתניה, פתח-תקוה ורמת-גן. חיפה, עירו של סחר טרם סיימה את המשאל, נשארה אחרונה, אחרונה, חביבה.

שר המשטרה, מר בכור שלום שיטריי, קיבל ברצון ובאהרה את המשאל תחת חסותו האדיבה ואין פלא בכך. מטרת המשאל היא החרת תכונות ומידות טובות במסחר ותעשייה — גורם המסייע לשמירה על חוק וסדר במקום לחפש אחרי מפריהם.

ידיעות אחרונות הרביק לסחר את הכינוי "מבצע המפעלים המובחר ביותר" בעד ארגון מוצלח של מפעל רבי-ממדים זה. ואכן הוכיח המשאל כי אדיבות והגינות מסחרית מש' תלמות. אין ספק כי התואר שקיבלו סוחרים ותעשיינים שימש גורם למירוק אדיבות ותחרות להעלאת מוצרי תעשייה יתר על כן, התואר מחייב ובעלי תעשייה וסוחרים משתדלים להצדיק את בחירתם אלף מונים עלידי שירות הציבור ביתר יעילות, ביתר אדיבות וביתר הגינות משנהגו לעשות עד כה.

צינה חברת אביב, שנבחרה כשירות המוגיות הבינעירוני המובחר ביותר בחוור לעובדיה: "מחובת כל עובד בחברה... להוכיח באדיבותו כלפי הלקוחות שהגנו ראויים לתואר הנבחר שקיבלנו."

סחר ערך טקסי חלוקת פרסים רבי רושם ומשתתפים במלור נות הפאר אכדיה, הנשיא (ירושלים) ומסרופול (נתניה) למאה בתי העסק והמוצרים המובחרים ביותר ואחד הכריו על סיום נאה מבצע כתר, בו יוכל כל צרכן לזכות בפרס-ענק כאלף לירות במזומן, רדיו, מכונת כביסה, חופשה במלון פאר ועוד ועוד.

תכנית המבצע: כל הקונה באחד מבתי העסק המובחרים ביותר, או את אחד המוצרים שנבחרו כמובחרים ביותר, מקבל תלוש אחד על כל לירה אחת של קניות. עם כל עשרה תלושים אפשר לשלוח סיסמה על בית העסק או המוצר המובחר ביותר. בעלי חמישים הסיסמאות הקולעות ביותר יזכו בחמישים פרסים רבי-ערך.

מבצעו של סחר, ההופך למפעל קבע של "ידיעות אחרונות", תרם תרומה חשובה לפתרון בעיות יומיומיות קטנות של האזרח האפור שאין הקברניטים העוסקים שלנו נותנים דעתם על כך.

התרומה: במבצע האמנים של הטקס רכש סחר עוגות ענק מן הקונפדרסיה אלכסנדר יהלומי (משמאל) תמורת תרומה של 250 ל"י לטובת קרן המגן.

הטקס: מעל במת טקס חלוקת התוארים לבתי העסק המובחרים ביותר ומוצרי התעשייה המובחרים ביותר, ברח' יו"ר הנהלת "ידיעות אחרונות", יהודה מוזס. לידו ישבו המזכיר הכללי של התאחדות הסוחרים, אפרים גוזמן (מימין), בחליפה הבהירה; המשרד זלמן שניאור; נשיא המועדון המסחרי ד"ר רויזנסקי; יוזם המבצע, זאב סחר; שר המשטרה, בכור שלום שיטריי; עורך "ידיעות אחרונות", ד"ר הרצל רוזנבלום; ראש עיריית רמת-גן, אברהם קריניצי; נשיא התאחדות הסוחרים, שלמה פרלשטיין וסגן מזכיר העיר תל-אביב, מתתיהו קליר. בטקס עצמו השתתפו נציגי המפעלים שזכו בתוארים הנ"ל.

„כדאי להיות הגון!"

אשר נכנסה חיפאית צעירה, נורית סחר בת השמונה וחצי, באחד מימות הקיץ שעבר לחנות ממתיקים וקנתה חמיסת שוקולדה נתאכזבה עד מהרה: השוקולדה היתה מתולעת.

נורית לא הבינה הרבה ואכמות, שבה לחנות והודיעה לבעל החנות בכל הכינות של צברית צעירה: "אדוני, ביקשתי שוקולדה עם אגוזים, לא עם תולעים."

הדבר לא עשה רושם על בעל החנות.

מישהו נתרשם מתשובה זאת בכל זאת. היה זה אביה של נורית, זאב סחר, אז מזכיר התאחדות הסוחרים בחיפה. מאז ומתמיד ידע סחר שאין זה סוד כי מאות אלפי הלקוחות המוציאים מדי יום מליוני לירות לקניות ברבבות בתי עסק סובלים לא מעט מחוסר הגינות ואדיבות ויחס בלתי הולם מצד זבנים, מלצרים, נהגים ומשרתי ציבור אחרים, שעצם תפקידם מחייבם להיות אדיבים.

האזרח האפור — הקדוח — אינו מבין ברוב המקרים מה טיבה של הסחורה שבעדה הוא משלם במיטב כספו ועליו לתת אימון מלא במוכר. רק לאחר שהסחורה נמצאת בביתו של הקדוח מפונה הוא להיווכח אם הקנייה היתה מוצלחת וכדאית.

סחר החליט לעשות משהו לפתרון הבעיה. לא רק לטובת ציבור הצרכנים, כי אם גם לטובת הסוחרים. לפי הש' קפתו של סחר הסוחר הטוב הוא לא זה המוליק את לקר-חותיו שולל, כי אם זה הרוכש את אימונם של הבאים אחר בקשרים.

בארצות רבות הוחקו חוקי מסחר, המקפידים על הגינות במסחר, טיב התוצרת ואיכותה. בארץ, הביקורת היחידה היא כתיבת מכתבי תלונה למערכת, המעוררת מדי פעם תגובה מוגבלת, אך אינה מבטיחה מעולם את התוצאה העיקרית: שהצרכן יקבל את מלוא התרומה לכספו שהוא מוציא.

כשביקר בחיפה המליונר-הנדבן מר פרד מונסון, בעצמו

היופי: אביבה פאר, מלכת היופי לשעבר ונציגת מפעל הסריגה "אלד", קיבלה את התואר למפעלה מידי שר המשטרה לקול מחיאות כפיים סוערות מצד הקהל באולם.

ממציצה ראשונה...

למציצה אחרונה...

תמיד

עשר
ת

20 סיגריאות
250 פרוטה

בגליל גדל המבק
מבק מעים ועדין
מעורב במבק יבוא ריחני.
20 סיגוריות בחפיסה
וכל אחת מלאה כולה
בתערובת מצמינת
גליל

זל.טל וואס וואס וואס
 זאגט אים.זל.טל וואס
 זאגט אים וואס וואס

מגרדים את המלך

היחסים שנערכו בין בריטניה לישראל נתנו אותותיהם גם בוטות: השבוע, כאשר נשאל איש משרד-החוץ הבריטי מה ידעו על הופעתו המתמדת של ראש ממשלת ישראל דוד בן-גוריון בבגדי האקאי המפורסמים שלו, השיב כי "אין זאת תופעה רבת חשיבות אולם יש לה אופי תיאטרוני". כשניסה אחד העיתונאים ללמד סניגוריה על בן. גי. באמרו כי חילי וחתיק רשאי ללבוש מפעם לפעם את מדי השונים, השיב הדובר: "כולנו עושים כן, אך רק כדור"

אני מצפת, אני מצפת

התובע הכללי של מדינת ניו-יורק יעקב

מהנודס לפי מקצועו, להציל מהבז: בניין
סכרי בטון . . . כששמע מנהיג תנועת המ-
רות **מנחם בגין** כי בלבנון אסרה הממש-
טה את מנהגיה ספרו המוד לערבים הכרוז
כי יש בדעתו לשלוח מברק תודה על מאסר
הפושעים שהפרו את זכות המחתרים ותר-
גמו את הספר מבלי לשאול את פיו ומבלי
לשלם שכר-דפוסים . . .

במאי דה-סיקה ומועמדות לכוכבות
ראיון אישי

עֲבֵיץ, שהגיע השבוע לביקור בישראל, השֵׁמִיעַ בשעת סיור בצפת הצהלה מפתיעה: "אמי נולדה בצפת ואני גאה על כך. היא נולדה ב-1871 והיגרה לארצות-הברית בהיותה בת 16". אני זוכר עדיין יפה את סיפוריה על החיים בצפת, הרחובות הצרים והסימטות העקלקלות, וכן אני זוכר את הריקוד המורכב שאמא היתה מדגימה בפנינו עם "מטפחת משי בידה". מיד לאחר מכן חנן בעצמו בצפת רחוב שקראו על שם אמו, התייבב מהעיר באוונט אשתו: "איפה יש לך ג'וניורס? ויפ כזה?" כשהסובר לו, כי ב"רחוב שנבחר לשאת את שם אמו נהגה היא שעתה לדרת יום יום לכיתה, אמר: "אם כך, רחוב זה הוא היקר מלחובותי תבל" לאחר שח"כ חרות המשוּפָּם ד"ר

יוצאים בשעות־הנפאי לעבודה בגן" ... ועוד:
העתון הבריטי דילי הראד, בטאון מפלגת
העבודה, כתב השבוע משום־מה כי "כפר־רגלו
של כגוריון לא זרחה על מפתן תכנית־כנסת
בלושים השנים האחרונות", בעוד שבי.
גי. נוהג, ככל יהיה טוב, לבקר בבית־כנסת
לפחות שלוש פעמים בשנה ... האסיפה
הכללית בקיבוץ גורר החליטה כי המסק
יים את תרומתו לקרן־המגן על־ידי רכישת
תת־מיקלעים מטיפוס עוזי, שהם פרי אמ
צאתו של בן־קצוב עוזי גד ... בעוד
ששר החוץ שוהה בארצות־הברית, נתקבל
השבוע בישראל עבדו צור דאר מכמו
אמריקאי, שנשא את הכתובת: **משלה**
שרת, ראש ממשלת ישראל, רצועת עזה,
לבנון, התבילה הכילה עיתונים ישנים ...
שר הדואר ד"ר יוסף בורג מצא דרך
משלו להגבי על נאומי של ראש ממשלת
בריטניה **אנתוני אידן**: השבוע החלו
סועלים לקרוע מעל תיבת־הדואר את שמלת
בית־המלוכה הבריטי הטבוע בהן, יחד עם
האותיות **גי. אר**, ראשי התיבות של
ג'ורג' וקס, כינויו הלא־שמי של המלך
הבריטי בתקופת ממשלת המאונסט.

החולצה תענה את הכל

נוסח ברכה מקורי, כמעט תנ"כי מצא חבר מערכת על החשמונאי **יעקב רבי** במסיבה שנערכה לכבוד עורך העיתון **מורכי בנ-מור**. חבר קיבוץ משמר-העמק, עם ההמנון "לו לשרה-פיתוח": **"מי יתן ויהלל כמפתח"** . . . ה"חכים" של אחרות העבודה ופנ"ם לא התרגלו דווקא, כנראה, מבחינה פניונית, למעבר מהאופוזיציה לקואליציה: כספסופי ב"כ כנסת את הידיים המורמות נגד קיום דיון ב"שירותים החשאיים במדינה" (בעיקבות גילוי מכשיר ההאזנה ברירת מק"י), נאלץ יושב-הראש **יוסף שפרינצק** להעיר: **"אני מבקש כי מי שמרים יד לא יחזיק אותה באופן דיפלומאטי"** . . . בדיון עצמו, לאחר ששר המשטרה **בכור שלום שיטריט** טען כי **"המשטרה היא על הגובה"**, נזכר ח"כ מק"י **משה סנה** כי מכשיר ההאזנה נמצאו על גג דירת מק"י בירושלים, השמיע תערת בינים: **"כן, על הגובה של הגג"** . . . מאוחר יותר, כששר המשטרה טען כי לא הוגשה תלונה למשטרה והמכשיר לא הובא אליה, התערב ח"כ חרות **ד"ר יוחנן באדר**: **"כדי להחזיר אותו לבעליו?"** . . . ח"כ חרות אחר, **חיים לנדאו**, היה קרוב ללעג הגורל: לאחר שזירתו הוצפה מים בימי השטפונות וספרייתו התפוררה לכל רוח, היה הספר הראשון שהצליח החיב.

פסוקי השבוע

שֶׁר-הַפְּנִים יִשְׂרָאֵל בְּרִי-הוֹדָה, שֶׁנִּשְׁאָל כִּיזָּד הוּא מִגִּישׁ בַּתְּפִקִּידוֹ הַחֹדֶשׁ :
 "עֲדִינְי אִי אִפְשֶׁר לִדְעַת מָה יוֹתֵר קֶשֶׁה — לִשְׁבֹּת בְּפָנִים אִו בַּחוּץ."
יִצְחָק טִבְנֶקִינ, מְנַהִיג אֲחֻזּוֹת הָעֵבֻרִידָה, עַל חִבְרוֹ לִמְפִּלְגָּה יִשְׂרָאֵל בְּרִי-הוֹדָה,
 עַם הַיִּכְנֹסוֹ לִמְמַשְׁלָה : "יֵשׁ תִּיִּלִּימֹ, שֶׁאִפִּילוֹ אִם תִּלְבִּישֶׁם בְּמִדֵּי גִנְרָאִלִּים — יִישְׁאֲרוּ
 טוֹרָאִים."
רֵב בֶּר מִלְכִּין, הַמְבַקֵּר הַתִּיאֲטֹרֹנִי, בִּזְאֻכְרָה לִשְׁחָק תִּיאֲטֹרֹן אֲחֵל שִׁמְחָה
 צֹחֲבֹל : "עַם מוֹת שִׁחָק, מְתִים אֲנָשִׁים רַבִּים — כִּי הִשְׁחָק בּוֹרָא בַּתְּפִקִּידוֹ נִפְשוֹת
 רַבּוֹת."
רֶאֱזֹבֵן ("וּוִינָה") כְּחָן, אִישׁ הַכִּלְכֵּלָה שֶׁל הַקִּיבּוּץ הַמְאֻוָּח בְּמוֹעֶצַת הַקִּיבּוּץ:
 "לְכָל אֶחָד מֵאֲחֻזּוֹ שֶׁ אֶף — הוּאֹו רֹאֵה לִפְנֵי מַרְחָב שֶׁל מִסְרִים סְפוּרִים. מִסֵּר אֶחָד
 לִפְנֵי הָאָף לֹא רֹאִים טוֹב. הַתְּנוּעָה חִיבֵית לִרְאוּת הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי הָאָף."
בְּנֵי מִזְהָרֶשֶׁק, חֶבֶר קִיבּוּץ גִּבְעַת הַשְּׁלוֹשָׁה וְהוֹפּוֹלִיטְרוֹס הַמְּפוֹרָס בִּיּוֹתֵר שֶׁל
 הַפְּלִמְמִיחַ בִּשְׁעָתוֹ, בִּזְאֻתָה מוֹעֶצָה : "אִילּוּלִי נִסְגֻּרֹנּוּ ב־1948 אֵין לִי סֶפֶק שֶׁהֵינּוּ חוֹסְכִים
 לֹא רַק דֵּם יְהוּדִים, אֲלֶּמָּה דֵּם צִמְרִים — רֹאֵת אֲנִי קוֹבֵעַ כִּיחִידִי, כְּפוֹעֵל, כְּקוֹמוֹנִיסְט."
הִי־בִּמְקֵי אֶלְטָה ווִילְדֶּסֶפֶה, לְאַחֵר שְׁהוֹנֵנָה הַפּוֹעֵל שֶׁל הַהִסְתַּדְרוּת הַחֹלִטִּי
 לַמְּנוּעַ מִמֶּנָּה לְהַשְׁמִיעַ אֶת נְאוּמָה : "מִזּוֹר מֵאֵד, כָּאֵן לֹא רֹצִים לִשְׁמוֹעַ אוֹתָנוּ — וּבְכִית
 שִׁמְשִׁם לָנוּ כִּמְכִירֵי הָאֲזָנָה."
בְּמֵאֵי הַקְּלוֹנֶדֶץ הַצֵּרֶפֶתִי רִנָּה קִדְיִר : "הוֹלִידוֹ דּוֹמָה כִּיּוֹם לֵאדָם שְׁבִימִי
 גִּנְעוּרִי, כֹּאשֶׁר הִיָּה מֵלֵא רּוֹתִי־צִירָה, לֹא הִיָּה לוֹ מָה לֵאכּוֹל, וְאִילוֹ כִּיּוֹם, כֹּאשֶׁר הוּא
 יִכּוֹל לְהִרְשׁוֹת לַעֲצֻמֵּי קֶאֱוִיָּאר וּשְׁמִפְנִיה, הוּא חוֹלָה אוֹלֶקּוֹס. הוֹלִידוֹ חִיבֵית לִדְעָתָה, כִּי
 בִּימֵינוּ יֵשׁ דְּרִכִּים לִרְאֵת אוֹלֶקּוֹס."
מֵאִשֶׁר גִּיטְרִי, הַסּוֹפֵר-בְּמֵאִשֶׁר-שִׁחָק-פִּיּוֹמוֹנָי הַצֵּרֶפֶתִי : "אִגּוּאִיסֵט הוּא אֶדָם
 שֶׁאֵינּוּ חוֹשֵׁב עָלֶיהָ."
הַפְּסִנְתָּר אֶרְתּוֹר רֹבִינְשְׁטֵיין, לְאַחֵר שֶׁנִּשְׁאָל אִם הוּא סִבּוֹר שֶׁמִּגִּנִּי
 הַגִּיָּזָא כִּיּוֹם עוֹמֵד עַל אוֹתָה רְמֵה שֶׁל מִגִּנִּי הַמּוֹסִיקָה קֶלֶאֶסִית : "כִּלְלֵא. מִגִּנִּי
 הַגִּיָּזָא אֵינִים מוֹיִפִּים לְעוֹלָם אִפִּילוֹ צִלִּיל אֶחָד, כְּעוֹד שֶׁאֵנּוּ מוֹיִפִּים לְעֵתִים קִרְבּוֹתָה."
הַסּוֹפֵר אֶרִינְטֵה מוִינִגוֹוִי, שֶׁנִּשְׁאָל לְאַחֵר שׁוֹבֵן מֵאִפְרִיקָה אִם נִכּוֹנָה הַדְּעָה
 כִּי מִי שֶׁנּוֹשֵׂא לִפְדִּי בּוֹדֵעַ מְבֻחַסֵּת מִפְּגִיעֵתָן שֶׁל חִיּוֹת-טֶרֶף שֶׁל "הַשְּׁאֵלָה הִיא רָק, בִּזְאִיוֹ
 מֵהִירוֹת אֲתָה גּוֹשֵׁא אֶת הַלְּפֶדָה."
מְרוֹפֶסֶסוֹר אֶרְנֹלְד גִּזְל, הַמַּחְנֵךְ בַּעַל הַשֵּׁם הַבִּינְלֹאוּמִי : "יֵלֵד בִּלְתִּירִגִּיל הוּא
 הוּא, הַשּׁוֹאֵל שֶׁאֲלוֹת שְׁהוּרִי יִכּוֹלִים לַעֲנוֹת עָלֶיהָ."
כִּיּוֹכַב הַקְּלוֹנֶדֶץ מֵאֶרְצוֹ בִּרְאֵדוֹ, שֶׁנִּשְׁאָל לְעוֹלָה עֲלִידֵי רִכִּלִּיאוֹת לִסִּיבֵית רַחֲקוֹתוֹ
 הַמְּמוֹשְׁבוֹת : "רוֹחַ אֵינּוּ יוֹדֵעַ לְעוֹלָם מָה צִמְעוֹ שֶׁל מִצֵּעַ יָד אֲשֶׁר רִכֵּב עַל פְּנֵי אֲרֻנָּהוּ."
 הַמְּמוֹשְׁבוֹת :

עדותו של הנאשם בנוסח

לשרוד את בל"ל בירושלים

עדותו של הרצל אהרני. שם אביו סלה. הכתובת הקבועה ירושלים, המושבה היוונית 3/55. נולד בשנת 1938. מקום הלידה — ישראל. פועל, מצב משפחתי — רווק, יהודי.

*** משהו טוב ***

פני חודש בערך הייתי בנשף בבניין קולנוע רון. פגשתי בנשף זה את לור ברנדווין, בילינו יחד אותו ערב בנשף עצמי, ואחרי שגמרנו הלכנו בכיוון הביתה, במר שבה היוונית.

כשיורנו מהאוטובוס במושב היוונית שאל אותי ברנדווין אם חסר לי כסף. אמרתי לו שכן. אינני עובד ואני זקוק לכסף. הוא נתן לי שתי לירות ואמר לי שכרצוני לפגוש אותי למחרת, בשעה 10.00, בקפה אלנבי.

למחרת הופעתי והוא אמר לי שהוא הולך לעוררין, לקבל כסף המגיע לו, והוא הלך. כעבור רבע שעה חזר בלי כסף ואמר לי שחזר אותו למחרת. בינתיים טיילנו, והיינו בהצגה יומית, ואחרי שיצאנו הלכנו לכיוון ביתו בקרית שמואל.

בדרך אמר לי: „מה אתה עושה ביום?“ אמרתי לו שאני לא עובד. או הוא אמר לי: „יש לי משהו טוב בשבילך.“ הוא אמר: „אני אספר לך על הדבר הטוב כשאני אביר אותך טוב.“ הבטחתי לו שאני טוב בכל הד מובנים.

*** אם זו פעודה טובה... ***

אז כנראה הוא סמך עלי. הוא הוציא פתק ועליו מצויירים כל מיני ציורים בצבע אדום, כחול וירוק ואמר לי שזו תוכנית של עבודה של חמשה רגעים ושי אפשר להרוויח 100.000 לירות.

שאלתי אותו איפה זה צריך להיות. תחילה לא רצה להגיד לי, אך לבסוף אמר לי שזה צריך להיות באיזה בנק.

הוא לא אמר לי באיזה מקום הבנק. שאלתי אותו למה הוא לא עושה זאת כבר. או הוא אמר לי שהוא מחפש אקדח. אמרתי לו שאשתדל להשיג את זה מיד, ובי זה הוא הרגיש שאני נאמן לו. בסוף הוא אמר שהוא רוצה להכות עד שייגמר לו ה שליש (תקופת מאסר על תנאי) והוא רוצה שנחכה ולא נעשה כלום כדי שלא יחזור לבית הסוהר בשביל השליש שנשאר לו להיות בחיץ.

אמרתי לו „איך אנו נסדר בלי כסף עד שנעשה את העבודה בבנק?“ והוא אמר שהוא יראג לזה. מאז הוא תמיד היה מביא כסף, ולא עשינו שום דבר בלתי חוקי. לפני שבוע היינו שנינו ברחוב המלך גורג'י ופגשנו את יעקב אלבו, וברנדווין החליט לשחק אותו בפעולה אתנו. נכנסנו שלוש חנו לבית קפה טוביטס, ישבנו בגינה רק אנו שלוש חנו, וברנדווין שאל אותו אם הוא לא מתנגד לצאת לאיזה פעולה. אז אלבו אמר שאם זו פעולה טובה הוא מוכן.

*** ספורט אחר ***

ברנדווין שאל את אלבו אם הוא יכול להשיג אקדח. אז אלבו אמר שיש לו אקדח בבית. ברנדווין רצה מיד לראות את זה. אז הלכנו ביחד, ובסכסי של שאלו נקר נסענו לכיוון גבעת שאן אל ביתו של אלבו. וזכינו במכונית — ברנדווין, אני והנהג — ואלבו הלך לכיוון הבית להביא את האקדח.

אחרי 10 רגעים הוא חזר וציחה על נקר לנסוע בכיוון שדה התעופה לשעבר של דיר יאסין. נקר שמע שיש צניינים עם אקדח ולא רצה לנסוע, אבל אלבו השפיע עליו שיסע, היות ולא צריך לפחד. הוא נסע לי כיוון שדה התעופה ואלבו הוציא אקדח זה מכיסו ונסר אותו לברנדווין, וברנדווין ניסה להשתמש בו אבל הוא לא הצליח.

אלבו ביקש ממנו את זה בחזרה, טען אותו וירה כדור. בינתיים שאול, שראה שיורים, הדליק את המכונית ונסע לכיוון העירה נגר רצונם של אלבו וברנדווין. הגענו לעיר עם המכונית של שאלו נקר, נכנסנו לקפה אלנבי וישם התחיל ברנדווין למסור את התכנית לאלכו.

הוא אמר לאלכו שיש בנק לאומי בגאולה, שיש שם קרוב ל-150.000 ל"י ואין שם

בעולם

ארצות-הברית

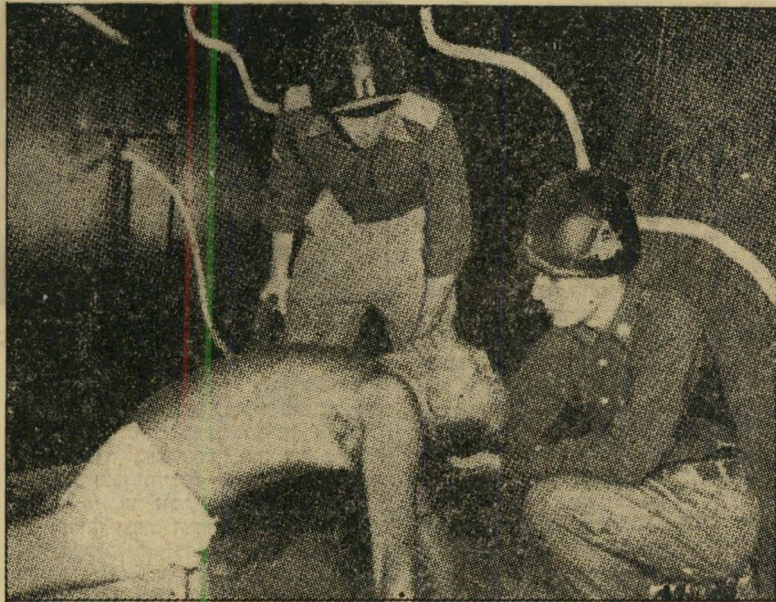
בית-הספר לעיונים

זרם חשמלי עבר בגופו של הסגן הכבול. גופו התכווץ, אולם הוא לא השמיע הגה. הוא לא גילה את שם מפקדו, לאיו יחידה הוא שייך, איפה בסיסה הקרבי, כמה אנשים היו עמו אחרי שצנח ממטוסו וניסה להסתגן חזרה ליחידתו.

אנרופים קשוחים תפסו את גופו של הגבר, שהיה כמעט חסר-אונים, זרקו אותו לתוך בור מלא שתן. אחרי כמה שעות הוצא משם, הונח בתוך ארגז צר, שתחתיתו היתה מ כוסה באבני חצץ חדות. כשניסה להרים את ראשו קמעה, דרכה על פניו נעל מסומרת. כעבור כמה שעות נסחב האיש לחדר-הח קירה. אור הזרקור דקר בעיניו. מסביבו עמ דו מעניו, הטיחו בפניו את שאלותיהם. לבי סוף הוציא אחד מהם מכיסו תמונה של אשה, כינה אותה בשמות גסים ושפלים. היתה זאת אשתו של הסגן.

כפופים בארגז. עתונאי וריו שמע את צעקות-היאוש של האיש המעונה ואת ה

המדורר השמיני. בישראל טרם נתער ררה הבעייה של עיוני שבויים בכל חרי פותה. במלחמת תש"ח נהגו שני הצדדים פחות או יותר לפי אמנות האג וגינה, ושום צד לא היה מעוניין במיוחד לסחוט מהשבוים וידידות-תעמולה. לעומת זאת התנסתה גם יש ראל בבעייה אחת, כשבאו שופסיה לדון בקא פוס של המחנות הנאציים. באיזו מידה מותר לשבוי להתעלל בחבריו כשהוא עושה זאת תחת לחץ?

חקירה במחנה-עיוניים אמריקאי

מרק של שרצים והלם חשמלי

גם באמריקה נתעוררה הבעייה: מה מותר ומה אסור לחיל לעשות בשבי? שם חוק צבאי לא לקח בחשבון את המצב הנפשי וה גופני של השבוי בתנאים החדשים. על כן ישבו מחוקקי הצבא קבעו חוק צבאי חדש לשוביהם. ששת עקרונותיו:

- אני חייל קרבי אמריקאי. אני משרת בכוחות השומרים על מולדתי ועל דרך-חינו. אני מוכן למסור את חיי להגנתם.
- לעולם לא אכנע מרצוני החופשי. אם אהיה מפקד, לעולם לא אצווה על יחידתי להיכנע כל עוד יש בידה הכוח ללחום.
- אם אפול בשבי, אוסיף להתנגד בכל הד אמצעים שהיו בידי. אעשה כל נסיון לברוח ולעזור לאחרים לברוח. לא אסכים לקבל שיחורר-על-תנאי או לכל טובת הנאה מיוחדת אחרת מידי האויב.
- אם אהיה שבוי-מלחמה, אשמור אמו-נים לחברי בשבי. לא אססור שום אינפור-מצריה, ולא אקח חלק בשום פעולה, העל-לה להוסיף לחברי. אם אהיה הבכיר, אקבל לידי את הפיקוד. אם לא, אציית לפקודות הד חוקיות של הממונים עלי, ואתן להן תוקף בכל הדרכים.

• בשעת החקירה, אם אפול בשבי, אני חייב למסור רק את שמי, דרגתי, מספרי בי-צבא ותאריך לידתי. אשתמש מתשובה על שאלות אחרות, עד לגבול יכולתי. לא אססור שום הודעה בכתב או בעלפה העלולה לה זיק למולדתי ולבנות-ביתיה או למסרותיהן הרעיוניות.

• לעולם לא אשכח כי אני חייל קרבי אמריקאי, אתחשב למעשי ומסור לעקרונות שנחננו את החופש למולדתי. אשים בטחוני באלוהים ובארצות הברית של אמריקה.

אולם אפילו ממצאי חוק זה לא הטילו ספק-מה ביעילותו. כי בניגוד לדאגתה אל-גיירי, שחלם על שבעת מדורי הגיהנום, הד הכירו את המדור השמיני, בן המאה ה-20: מחנה הריכוז.

הערות הציניות של המענים, לובשי המדים. הוא מיהר לפרסם את הכל. כי הדבר לא קרה במחנה של שבוי-מלחמה, אלא בבסיס-אמרי-גים של הצבא האמריקאי. היה זה קורס מאומד של „בית-הספר להצלה“. מנהליו, קצי-נים שחזרו מהשבי בקוריאה, צירפו מרע חדש לתורת-המלחמה: תורת ההצלה-העצ-מית בשבי.

חיש מהר עברה הידיעה ברחבי ארצות-הברית. אמהות שמעו כי בניהם נאלצו לי-עמוד ערומים בארגונים, כפופים וללא יכו-לת לווז משך שעות ארוכות. אחרים הוש-ארו ללא מזון משך ימים, נאלצו לבשל לי-עצמם מרק של עכברים, תולעים ושרצים. גל מחאות פשט בארץ, הגיע עד לבית הלבן.

אולם מטה חיל-האוויר, יוזם המפעל, לא נבהל. זהו קורס הומאני, טענו אנשי המטה לעומת המקסרנים. מטרתו להציל את חיי האנשים שיפלו מחר בשבי, יעברו את כל אותם העיונים. אם לא יהיו מוכנים לכך יצאו מודעים או יהסכו בוגדים בעמם.

שקר למען המולדת. הבעייה לא היתה כל-כך קלה. הנתונים היו ברורים: מזה שנים הפכו שבוי-מלחמה לכדורים חסרי-ישע בי-במישחק עכור. כל צד ביקש לסחוט מהם לא רק ידיעות, כפי שהיה נהוג תמיד, אלא גם חידושים על פשעים שלא ביצעו, מאמרי-בגידה וכל שאר התומר הדרוש למכונות תעמולה החובקות את כדור-הארץ. החיל הנופל בשבי, שוב אין מלחמתו נגמרת. לי-היסק, הוא מובא לחזית האכזרית והאפלה ביותר של המלחמה המודרנית, חזית בה אין הגנה.

השאלה הגדולה היתה: האם אפשר לחסן את אדם נגד עיונים? קציני האוויר האמרי-קאיים סברו שכן. לדעתם גרוע הפחד מפני העיונים יותר מן העיונים עצמם. אדם נור-מלי סולד מפני הרעיון שיענו את גופו. אם כבר עבר פעם עיונים כאלה וידוע שהוא

מה
עושה
הגברת
בנשף?

בפתחת הערב — כוסית וורמוט זכרון יבנשף — משקה ממין אחד בלבד: ברנדי אקסטרה פייך עם סודה או לפי הקוקטייל: 2 מנות ברנדי, מנה מיץ לימון טבעי וסוכר

כדמל מזרחי

שוב הופיעו ונמצאים במכירה בשוק הישראלי

חברות קולנוע

SCREEN ALBUM
100 Glamorous Pictures
הוצאת נובמבר — ינואר
המחיר 400 פרוטות

MODERN SCREEN
הוצאת אוקטובר 1955
המחיר 300 פרוטות

SCREEN STORIES
הוצאת אוקטובר 1955
המחיר 300 פרוטות

עכשיו חברות הקולנוע נכללו בתכנית I.M.G.

להשיג בכל מקום המפיץ היחיד סוכנות סטיאצקי

ליליפוט
LILIPUT
להשיג אצל
שלג

רח' נחלת בנימין 1

נסיתי לשדוד בנק

וא לא יחדשו בנו.
אלבו הסכים והלכנו בכיוון רחוב בן יהודה.
ליד אורינו נכנסנו שלשנו לחנות של
בגדים אמריקאיים וצבאיים וקיננו רק זוג
מכנסים אחד, חולצה, חגורה קטנה וגדולה,
4 סמלים, דרגה, 2 סמלים — אחד של חיל
תותחנים ואחד של חילקשר. יחד עם זה 2
כובעים ובוה סיימו את הקנייה ועכשו היינו
מחכים לאקדח נוסף שצריך אלבו להביא
לנו. הראשון היה בינתיים גם כן אצל אלבו.
החלטנו להיפרד ולהפגש לאחר שעה ב'
ביתו במושב היותי. אני וברנדווין נסענו
לשם ותיכינו שעה וחצי עד שהופיע אלבו
עם אקדח כמו הקודם ובוה החלטנו לצאת
למחרת ביום שני בבקר לפעולה. הוא אמר
לנו שהוא השיג את האקדח מאיזה חבר.
נמשנו ביחד העירה לקולנוע אדיסון ונכנסנו
להצגה שנייה. אני רוצה לתקן שזה היה
שלשום ולא אתמול, לאחר שגמרנו את ה'
סרט, היות וזה קרוב לבנק, עשינו חזרה ליד
הבנק עצמו לפי רצונו של אלבו, להבטיח את
עצמו בשעת הפעולה. החזרה היתה בהתאם
לתוכנית. שלושנו עמדנו ליד אדיסון. ובתוך
נית היה שאנו צריכים לרדת מטקסי באותו
מקום וירדנו אחד בכוח אדיסון ושניים עשו
סיבוב משטראוס היינו צריכים להפגש ליד
פוטו קובץ. נפגשנו בדיוק בזמן והיינו מרו'
צים מזה. עלינו בכיוון לעיר וקבענו למחרת
להפגש ולגמור סופית.

בקבוק יין ובקבוק ערק

נפגשנו למחרת בערב בערך בשעה
6, טיילנו בעיר, בזמן שהיה בידי השק
הזה (העד מצביע על שק מסומן מס. 18.4.55)
שהיה בו כל הציוד הצבאי חוץ מהאקדחים
שהיו אצל אלבו. אלבו אמר שהוא צריך
להתאגף בבית הנוער והוא יפגוש אותנו
בשעה 8.30 בערב בקפה אלג'י ומשם נלך
למקום שבו השארנו בינתיים את השק. נקח
אותו ונסע לאברהם דלאוי שגר בקילומטר
5' מירושלים, ללון אצלו באותו לילה
ולחזור לו יחד עם זה שאנו באים למחרת
עם "סחורה".

אני הכנסתי את האקדח בכיסי הימני ש'
הצי בולט החוצה, היות ולא ידעתי להשתמש
באקדח בכלל. הוא, אלבו, אמר לי להוציא
את זה ולהכניס את זה מתחת לחולצה, כל
זה הוא עשה היות והוא היה צריך להתפשט
בתחרויות אגרוף.

בשעה 9 בלילה נפגשנו במחנה יהודה ב'
מקום שהשארנו את השק עם הציוד באחד
החניויות ברנדווין אמר לאלבו שאם ניסע
לאברהם דלאוי נצטרך לקנות משקה חריף
היות והוא רגיל לשותות. אלבו הלך וקנה
בקבוק ערק ובינתיים הגיע האיטובוס שנסע
לכיוון אברהם דלאוי, נסענו והגענו אליו ה'
ביחה בשעה 9.15 בערך.

לא הספקנו להתווכח

זכנו אותו בבוקר בשעה 6. אצלו
בבית השארנו כמה מחפציו הפרטיים
ואנו היינו מעל התלבושת הצבאית עם בר'
דיס אורחיים. שני אקדחים היו אחד אצל אל'
בו ואחד אצל ברנדווין. הגענו העירה בשעה
6.30 בערך.

עמדנו ליד קפה אלג'י וחזרנו על התכנית :
בשעה 7.00 פותחים את הבנק, אלבו וברנד'
ווין היו צריכים להיכנס לתוך הבנק לאיים על
הפקידים ובינתיים אלבו נשאר מאיים ואני
צריך להיכנס לשם מכשיר משמש כעין
פצצה ולחלל הביתה. באם אשמע יריות לפני
הכניסה שלי עלי לעזוב את המקום ובאם הם
יצליחו אני אקבל את החלק שלי באותו יום.
בינתיים היתה השעה רבע לשבע ואלבו
הלך להביא טקסי והתאחר קצת, אבל הוא
הגיע עם הטקסי, אני לא מכיר את בעל ה'
טקסי, אבל איכל לזהותו באם אראה אותו.
אלבו אבר לנו שבעל הטקסי יודע על ה'
תוכנית.

ירדנו מהטקסי באדיסון והלכנו בכיוון
לבנק. הגענו לפוטו קובץ וראינו שהבנק
פתוח וזה נגד התוכנית. לא הספקנו להתווכח
ונעצרנו עליידי המשטרה. בעל הטקסי עם
הטקסי היה צריך לחכות לנו ליד הבנק.
ברנדווין אמר לי שמסך הזה הוא יתן לאב'
הם אלף לירות, ואלף לירות לבעל הטקסי.

כרמי לא שתק, האשים את המשטרה שביצעה את
התוכנית. סיפקה באמצעות סוכנה, את אחד האקד'
חים (ללא נוקר) כדי להשתמש בו אחר כך בתור הוכ'
חה נגד הנאשמים. בנקודה זו נסגר דלתות בית
המשפט ונפתחו שוב רק לאחר שסופר כיצד נודע
המשטרה על התוכנית וכיצד היא עקבה אחרי הנא'
שמים ממש עד דרגע אחרון.

כשנתפזר הקהל אחרי הישיבה, נשארה באולם
המשפטים אשה זקנה לבושה שמלה ומטפחת עד
ראשה המגודלת. רחל ברנדווין לא רצתה להאמין עדיו'
כי אומנם פושע הוא בנה הקטן הזה, כששמו השוט'
רים על ידיו אזיקי פלדה, אמרה לו : "אין דבר, השופט
יזכה אותך, נכון?"

לחץ עדותי המראה של הנאשם השני, הרצל אחר'
ני שניתנה מיד אחרי האסדרה, המשקפת לא רק
את פעולת המשטרה, שקיבלה בעיד מועד את האני'
פורמציה (כנראה מהפושע השלישי) אלא גם את ההווי'
של העולם התחתון בארץ.

כל התוכנית הזו בוטלה היות ולא היה
אף אחד בבית שם. חיכינו עד שעה 9 בלילה
ונאמנו המצב אף אחד לא בא. בינתיים אלבו
החליט על תוכנית שגם היא תגרום לחברה
שלו רע. התוכנית היתה שברנדווין ואני ניכ'
נס לחדר של החברה שלו, נפרוק לדירה וגו'
ציא משם תכשיטים וכסף, והוא בטוח שכל
זה יגיע ללסר של 5000"ל.

אז ברנדווין סירב בטענה שבלי כלי, כלר'
מר אקדח, הוא לא יוצא לשום עבודה. אלבו

נסענו שוב לדירי'אסין ושם ברנדווין אמר
לנו שיש לנו עוד הזדמנות להתחרט או לח'
שוב טובטוב אם יש משהו מפריע.

מי-אש לחברה

אז אלבו אמר שיש לו משהו מפריע,
וזה הבחורה שהיתה פעם חברתו והיא
סחטה ממנו הרבה כסף, ואם הוא יבצע את
הפעולה הזו והוא ייתפס, אז דבר אחד יפריע

נאשם ראשון דור ברנדווין (מרכז) מוכא לבית המשפט
מספר 3 הביא אקדח, מייאש ואת המשטרה

כעס ושפר את מייאש על הרצפה ואמר ש'
נסע הביתה. בינתיים ראינו את הכלב של
החברה שלו ואלבו אמר שהכלב הזה יקר
לה מאוד וצריך לגנוב אותו, ולהעביר אותו
לירושלים. ברנדווין לקח אותו על הידים
ונסענו לתחנה המרכזית.

חזרה בלדית ליד הבנק

מחרת הלכנו אל אלבו והוא אמר שהכ'
לב אבד לו, אבל הוא ימצא אותו וכעת נ'
גש לתוכנית של הבנק. הוא אמר שהוא קיבל
100 לירות מאחיו, ועבר בלילה בשכונה וחב'
רים שלו היו משחקים בקלפים והפסיד 60
ל"י. נשארו לו רק 40 ל"י, ועם 40 אלה
הצטרך לקנות את הציוד הדרוש לפעולה.
לפי דעתו של ברנדווין אנו צריכים לצאת
בלבוש צבאי, להפיל את החשד על חיילים,

לו רק בלב, שהחברה שלו שהיתה פעם
תחתיל לטייל עם כל מיני בחורים והוא
יכול מזה.
או הוא רוצה לעשות דבר כזה, לנסוע ל'
חברה שלו, בגבעת עליה בתל-אביב, ולעשות
לה משהו כזה שלא תהיה יותר יפה ולא
תטייל יותר עם בחורים וזה יגרום לו
נחתירות.

ברנדווין אמר לו : "תן לי את הכתובת,
אני נוסע ואני אסדר את כל זה!" אלבו
התנגד, בטענה שהוא רוצה להיות נוכח.
אז שוב התחילו לעשות תוכנית בנוגע ל'
בחורה, וזו התוכנית : נוסעים מפה ברכבה
בשעה 4 אחרי הצהריים, מגיעים לשם ב'
שעה 6, מחשיך רק בשעה 7. בשעה 7 בדיוק
הוא מצלצל לשרות טקסי והוא יעמוד ליד
פתח ביתה, אלבו יצלצל בפעמון שלה ואם
היא תצא הוא יתן לי בקבוק עם מייאש לש'
פוך לה בפניה.

סגן פרקליט המדינה, אמנון תל, הגיש החודש לנ'
שני בית המשפט המחוזי הירושלמי ד"ר בנימין הלוי
כריכת-ספר קריעה קניה רשומה תכנית. טען תל :
...זוהי תוכנית לשוד מזווין של הבנק הלאומי (סניף
נאולה) בירושלים כפי שלדור ברנדווין והרצל אחרוני
קשרו קשר לבצע אותו."

טענתו של עורך הדיון וספן כרמי, אחיו של ברנדווין
ופרקליטם של שני הנאשמים, היתה אחרת לגמרי :
"אין זאת אלא תוכנית של רדיו-פאטופון מקודקד".
לא היו כל חילוקי דעות לגבי שאר המוצגים שנערכו
על דוכן השופט : שני אקדוחי פראבלום (אחד מהם
ללא נוקר) וקופסת באקאליט, אשר לפי דברי התביעה
היתה צריכה לשמש כפצצה.

על-התביעה משה דגנר, מוכר בגדים צבאיים, הכיר
את שני הצעירים שישבו בתא הנאשמים תחת משמר
כבד. הוא הכיר גם את כגרי הצבא ואת סימני הדרגות
(סמל) שמכר להם ובהם נתפסו הבחורים ליד הבנק.
טען תל ככעס : "אף אחד מהם אינו משרת צבא"
הם רק רצו להטיח את האשמה על חיילי ישראל."

הרבה אנשים, היות ושלוש חודשים יום
יום הוא הולך לשם. אלבו שמע ואמר שאני
רוצה להשתתף בזה, אבל הוא מוכן לעשות
ספרטס אחר. אצלו במקום עבודתו יש תש'
לום להרבה פועלים, קרוב ל-1000, ובזמן
שמשלמים שם את המשכורת יש קרוב ל'
40.000 ל"י, וישנו רק אדם אחד שעושה את
החשבונות והוא נמצא משעה 1 עד 3 לבדו,
בזמן שכל הפועלים הולכים לאכול.
ברנדווין הסכים בתנאי שהוא יראה את ה'
מקום. תיכף יצאנו שוב שלושנו למקום
הזה.

רא ישיבת בבית הסוהר..."

אמר לי לחכות בחוץ והם נכנסו שניהם
ביחד, והאקדח בידי אלבו. הם יצאו
אחרי 20 רגע בערך וברנדווין אמר שהוא
מוכן לעשות זאת בתנאי שהוא יקבל את
האקדח מאלבו. הם קבעו ביניהם שלמחרת
יפגשו בשעה 7 בבוקר. בסוף החליטו לשתף
גם אותי. כל העניין הזה היה לפני שבוע
בערך.

למחרת נפגשנו אני וברנדווין בשעה 7,
במקום שקבענו שליד קפה אלג'י, אבל אלבו
לא הופיע. התחלנו להסתובב ונפגשנו אותו
בשעה 10.00 ליד קולנוע ציון והוא טען ש'
הוא מחפש אותנו קרוב לשעתיים. היות והוא
לא רצה להיראות בעיר עליידי שוטרים,
החליט להיכנס לבית-קפה מוקוט.

נכנסנו לשם שלושנו ביחד, ושוב שאלנו
את אלבו למה לא הופיע, אז הוא אמר
שהוא היה בבנק שדיברנו עליו ערב לפני זה,
והוא נכנס לבנק וראה שם בערך חצי מיליון
לירות ואמר שהוא מוכן לצאת לעבודה זו,
היות ושם יש רק 4 עובדים ואנחנו שלושה
נוכל להסתדר אתם.

נסענו אל אלבו הביתה ושם עברנו שוב
לדירי'אסין, להרים, ושם התחילו אלבו וברנד'
ווין לעשות את תוכניתם. כשרצינו להכניס
את עצמי לעזור להם בתכנית, הם סירבו
בטענה שאני לא יושבתי הרבה בבית-סוהר
ואני לא יכול לעזור להם בתוכנית, אז אני
ישבתי בשקט.

טומיגן וארבעה רימונים

הם עשו את התוכנית והואו לי
אותה. התוכנית היתה על כריכה של ספר,
שזה כעת אצל אלבו בבית. על הספר היה
מצויר הבנק עצמו, הכבישים שמובילים ל'
אדיסון ולבית-הברואית. היתה מצויר
רת ממול חנות לצילומים קובץ ובתוכנית
היה כתוב : התעבבות אצל פוטו קובץ
ומשם היינו צריכים להיכנס לבניין.
אחרי שגמרנו את התכנית, שאל ברנדווין
את אלבו אם הוא חושב לצאת רק עם אקדח
אחר, ואז ענה לו אלבו שהוא רוצה לכל
הפחות שני אקדחים, יחד עם שלו, טומיגן
וי רמונים. ברנדווין הסכים, והיתה שאלה
איך להשיג את הכסף כדי להשיג את הנשק.
אלבו קיבל על עצמו את כל האחריות
להשיג את הנשק. החלטנו לנסוע העירה
ושאלבו ילך אל אחיו, ויקח אצלו כסף. אל'
בו הלך ואמר שביקש ממנו כסף והוא לא
נתן לו. אז ברנדווין אמר שיש לו משהו
רציני למסור לנו, אבל כשהיה באיזה מקום
סגור.

לבנות הנעורים

נערה היא אמנם רק גברת צעירה. אך אופנת בגדיה אינה נופלת במאומה מזו של הגברות המבוגרות יותר — לא בגזרה, לא בחומר ולא בדמיון היוצר אותה. השבוע הוצגו ב"סדון 17" התל אביבי הדוגמאות האחרונות לבת הנעורים הרוצה לרכוש ידידים ולהצליח בחברה (הסלונים) בחודשי החורף. הדגמים אמנם כונו בצניעות רבה כדגמים ישראליים מקוריים אולם קשה היה לנחש זאת עד פי רשימת המוצגים: "דוכסית מקנט" (חליפה), "ליידי" (מעיל), "קונסטנצה" (שמלה), "גרייס-מורי" אף היא שמלה, עד שמה של שחקנית הוליווד הידועה. קו-האופנה ששלט בתצוגה היה קו ה-Y תרומתה של פאריס לגברות העולם. רחב מזמניה וחדוד וצר כלפי מטה. בשטח זה טרם הגיעה המקוריות הישראלית. לשלב אשר בו תוכל לנצח את קריסטיאן דיור, רודן האופנה העולמית השולט בפאריס.

השם הוא רוס, הדוגמה איטלקית. דוגמה זו של סוודר המכונה בשם "קוואק", עשויה לפי מקור איטלקי. הסוודר עשוי פסי שחור-לבן לסירוגין, בעל צווארון גבוה מתקפל. אפשר ללבשו בצירוף מכנסים לבנים או שחורים, בהתאם לשעות היום ולמקום ההופעה.

"השחל את הטבעת". חצאית וחולצה מחשופית מצמר שחור. בחולצה סידרת חורים (חורי ווילונות) שאפשר להשחיל בעדם רצועות ולקשור בהן חלק נוסף בצורת צווארון הסגור למעלה. גם בחצאית שלוש סדרות חורים, שאפשר להשחיל בעדם סרטים מצבעים שונים לשם קישוט. למעלה משמאל נראית הדוגמה לפני ההשחלה. בפניה מימין — לאחריה

"שבע עשרה". ג'אקס לבן מצמר וולור, עליי רקוס בשחור המספר 17 (סמלו של הסלון) בחוטי משי, גזרתו רחבה מאחור, מס' תיימת בחלקה העליון בצווארון מזדקר. ה' שרולים רשבים למעלה, צרים למטה ומס' תיימים בתפתיים (מנטיים) מקופלים למעלה.

"הדוכסית מקנט". חליפה מורכבת מ' שלוש חלקים: חולצה בעלת צווארון ספורי טיבי עשוי רקמת צמר ירוקה, חצאית, וג'אקס המקושט בחלקו העליון ברקמת צמר ירוקה בצורת 'חצי-טיגול'. החליפה — מצמר טוויד, הקישוט — מגרסי.

"פיקאסו". מעיל בוי, בעל צווארון גדול, הגזור בצורת משולשים משתפלים, המשיקים את הכתפיים. עשוי לפי גזרת ה' Y - רחב למעלה, הולך וצר למטה. מכל צד, כיס אחד גדול, מכופתר בכפתור אחד. עשוי צמר וולור עבה המחמם ביותר, למרות משקלו הקל.

"וואלס". מעיל קולי שחור לפי מקור טיני, עם קישוטי תווי נגינה ממשי אדום, הנתיים למעיל את שמו המוסיקלי. עשוי מצמר וולור, בעל צווארון מזדקר, הרחב בהקפו בהרבה מהקף הצוואר. ניתן ללבישה משני צדדיו אשר לכל אחד מהם דגם אחר.